



CON ONG

SỐ 171

12 TRANG 20 TI
TUẦN LÊ TỪ 7-7
ĐẾN 14-7-1971

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỚNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C 74++



Hãy tinh táo
đừng để qua mặt



Dư luận thế giới tuần qua đặc biệt chú trọng tới chuyến viếng thăm Saigon của cố vấn Kissinger, kẻ được coi là bộ óc của TT Nixon.

Một nhân vật quan trọng như vậy tới Saigon làm gì?

Trước hết, không thể coi chuyến viếng thăm Saigon của Kissinger là để kiểm điểm tình hình. Vì Đại sứ Bunker mới từ Saigon về Hoa Thịnh Đốn, chắc đã báo cáo đầy đủ tình hình về VN. Kissinger khỏi cần kiểm chứng tại chỗ.

Chuyến đến Saigon của Kissinger trùng hợp với hai sự việc quan trọng:

1) Cùng lúc với việc CS đưa ra đề nghị 7 điểm đòi thay thế TT Thiệu để thành lập một chính phủ hòa giải.

2) Sắp có bầu cử Tổng Thống ở VN.

Vậy Kissinger đã tới VN vì chuyện bầu cử TT hay chuyện đề nghị mới của CS?

Kissinger đã rất bí mật trong những ngày viếng thăm Saigon. Không tuyên

bố, không họp báo. Gặp cả chính lập lẫn đối lập, gặp cả 3 chuẩn ứng cử viên Tổng Thống quan trọng nhất.

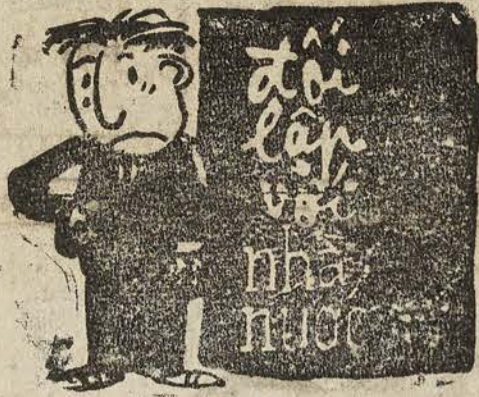
Có thể nói chuyến viếng thăm Saigon của Kissinger liên hệ đến cả hai chuyện trên, vừa chuyện bầu cử, vừa chuyện đề nghị mới của CS. Vì hai chuyện này có liên hệ mật thiết với nhau.

Trong khi Kissinger ở Saigon, tại Ba Lê, hét Lê Đức Thọ rồi Nguyễn thị Bình đã lần lượt lên tiếng mong được gặp Kissinger.

Nếu những chuyện gặp gỡ này xảy ra chính thức hoặc bí mật, trực tiếp hoặc gián tiếp, thì tất nhiên hai phe Mỹ và CS sẽ bàn luận về những chuyện có liên quan đến VN mà không có mặt chính quyền VNCH, tức là một sự qua mặt như năm 1954. Pháp và CS đã qua mặt Quốc gia VN.

Vậy thì, xin những ai có trách nhiệm lãnh đạo hãy tinh táo, đừng để chuyện cũ tái diễn, đừng để bị qua mặt một lần nữa.

•••



HY SINH

Từ sáng tinh mơ, gà mới công con đi tè, tại trước cửa các Tòa Hành Chánh đã có một đám đông người chầu chực, chen lấn rất r là một sự náo nhiệt. Có nhiều vị dương yếu, thận suy, lại phải chờ đợi quá lâu, bèn làm một đường tháo bầu tâm sự lênh láng tại chỗ bất kể cái sự la ó, si và của bà con cô bác, vì lẽ không dám rời bỏ hàng ngũ sợ kẻ khác chiếm mất chỗ thì ửng công chầu chực. Xin phụ đề ngay tút suyết rằng đây không phải là một quang cảnh phát chán bần, cũng không phải một sự chen lấn mua đường, mua sữa. Cái đám nhân loại lúc nhúc chầu chực kia, áo quần rất chi là một sự bành bao, tay không cầm bị gậy, mà ôm khư khư 1 tập giấy tờ hồ sơ đảng hoàng. Họ chờ đợi để được nộp đơn ứng cử vào Viện hạ bộ nhiệm khóa 71-75. Đó là những đảng ngấm «ét poa» được «hy sinh» trong 4 niên sắp tới. Màn đầu của sự hy sinh là phải làm sao bắt được cái số 1. Dĩ nhiên, bắt được cái số 1 không có nghĩa là ăn chắc cái sự «hy sinh», nhưng vì số ứng cử viên khá sầm uất, cho nên cái số 1 có lợi đủ năm bảy đường. Trước hết, con số 1 dễ nhớ. Khi xếp phiếu bầu có nhiều hy vọng là phiếu mang số một sẽ được xếp trên cùng. Có lắm vị quá sốt sắng với sự «hy sinh» đã đi một đường rí tai quảng cáo ngầm cho vụ ra ứng cử của họ từ khuya trước khi sự quảng cáo này được luật lệ cho phép, Quảng cáo mà chỉ nói tên họ, thành tích thì khó nhớ thấy bà, nhất là đối với đám cử tri bình dân đang điên cái đầu vì cái sự kiem ước song hành. Muốn dễ nhớ bèn phải chọn một dấu hiệu và quảng cáo cho cái dấu hiệu đó. Ví dụ lấy dấu hiệu con chó, thì xin bà con cô bác cứ trông thấy con chó là bỏ vô thùng thăm. Chót đề cao con chó, chót rí tai xin phiếu cho con chó rồi, cho nên đâm lao phải theo lao, phải xảy ra một cái sự côm năm mười vừng, ăn chực năm chờ để nộp đơn ứng cử cho sớm, nếu không bắt được cái số 1 thì cũng phải bắt được một con số cao cao một chút, ngõ hầu duy trì được cái dấu hiệu con chó. Chậm chân chút sít ngõ nhớ có đứa phải gió nào bắt được cái số cao hơn, nó lại cũng sài cái dấu hiệu con chó, thì mình đành phải nhường nó cái con chó thân ái ấy, và công lao rí tai bấy lâu kể như nước lã ra sông. Hóa ra mình tốn tiền, tốn bạc, tốn sức lao động quảng cáo cho đứa khác hưởng, đau còn hơn hoạn. Ngoài ra, trong các con số, cũng có số hên số sui, số chín nút, số bù. Do đó, cái sự chen lấn, chầu chực để nộp đơn cũng là một sự quan trọng lớn lao, góp phần công lao không nhỏ cho cái sự đặc cử sau này vậy.

Hy sinh là một đức tính vô cùng cao quý. Một quốc gia càng có đông công dân tình nguyện hy sinh bao nhiêu, thì quốc gia ấy càng mau khảm khá bấy nhiêu. Cái sự thiên hạ chen chúc, chờ đợi, để được «hy sinh» là một niềm khích lệ rất lớn, là một điềm rất tốt lành cho đất nước Anamta. Tương lai sáng choang mấy hồi.

Tuy nhiên, hy sinh là một hành động tự nguyện, tự ý, chứ không thể là 1 hành động phát sinh do sự ép buộc, hoặc do sự mời mọc khản khoản hay năn nỉ. Bị ép buộc hay được khản khoản mời mọc rồi mới chịu hy sinh thì cái sự «hy sinh» ấy không còn có thể gọi là hy sinh được nữa.

Gần đây, một số dân biểu, nghị viên đã ký kiến nghị nặng nạch thỉnh cầu đương kim Tổng thống «hy sinh» thêm 1 nhiệm kỳ nữa. Bây giờ, đài phát thanh và đài truyền hình của NhàNước lại loan tin rằng có một số công dân tự họp thỉnh cầu TT «hy sinh». Cho đến lúc này, TT Thiệu vẫn chưa cho biết ý định là có hay không chịu «hy sinh» thêm nữa. Giả dụ Tổng tông sẵn sàng «hy sinh» rồi, nhưng vì một lẽ nào đó chưa tiện nói ra, thì cái sự nhanh nhẩu đoảng của những đảng đảng kiến nghị đã làm hại Tổng tông rất nhiều. Bởi lẽ, trong tình thế hiện nay, Tổng tông chỉ có thể tuyên bố cái sự «hy sinh» của người, sau khi đã có bao nhiêu là sự thôi thúc, mời mọc của kẻ khác. Như thế, là phi nĩ cái tính cách tự nguyện tự ý của sự hy sinh. Cho nên, cái trò dâng kiến nghị đòi Tổng tông phải «hy sinh», vô hình trung đã làm hại tới uy tín của Tổng tông đấy. Phần nào thôi chứ. Phải có kẻ thôi thúc, súi biều mới chịu hy sinh thì còn cao đẹp mẹ gì nữa. Ví bằng thật sự ái mộ, thì xin nhân nại chờ đến ngày đầu phiếu, lẳng lẳng phát biểu cái sự ái mộ đó bằng lá thăm. Cái sự bầu bán tại Anamta cam đoan là sẽ ngay thẳng và trong sạch 100%, nếu Tổng tông tái đắc cử với số phiếu không lỏ, thì kẻ như đó là một cái sự ái mộ kịch liệt.

Và chẳng, không như cái sự ứng cử vào viện hạ bộ, cái sự ứng cử vào Phú Đầu Rồng hồng có nhiều người tranh nhau ra rít để được «hy sinh» đâu, mặc dù dân ta rất giàu lòng hy sinh. Nhưng cái khoản 7 điều 10 không a la doang, thì sức mấy mà được hy sinh? Chỉ cần «chuẩn hy sinh» cũng đủ để mờ hơi hột mà chưa chắc đã xong, nói chi đến cái sự «hy sinh thực thụ».

Chao ôi, đừng trông «hy sinh» là dễ, không, «hy sinh» khó lắm chứ! Đừng trông «hy sinh» là khổ, không, «hy sinh» sướng lắm chứ!

Có cái «hy sinh» tha hồ vung vít, tự ý, tự nguyện, nhưng có được chấp thuận cho phép «hy sinh» hay không lại là chuyện khác. Có cái «hy sinh» lại cần phải có một sự giới thiệu, hồng có sự giới thiệu thì cầm bằng... người điện. Nhưng có sự giới thiệu mới chỉ là được phép «chuẩn hy sinh», còn cách xa cái sự được «hy sinh thiệt thọ» «một trời một vực. Đó là sự lưỡng cấp hy sinh nghĩa là phải qua giai đoạn chuẩn hy sinh, nhiên hậu mới tới giai đoạn hy sinh. Sự đời sao mà rắc rối to tinh đến thế!

Bất tri tam bách dự niên hậu, chẳng biết ba trăm năm có lẽ về sau, hậu thế luận bàn về cái sự hy sinh của trào đệ nhị cộng huê Annamta ra sao; chứ ngay tút suyết bị chữ thì quả thật là «khó» quá đấy.!



LÃO DƯƠNG

Thương phế binh

Người lính đi đánh trận, chỉ có ba đường. Thắng trận, bại trận và tử trận.

Người chiến binh, nếu không tử trận, thì sẽ thành tù binh, hay thành thương phế binh.

Trong tuần lễ vừa qua, tôi đã làm một chuyến đi xa, nên không thể theo dõi buổi đại hội của Thương phế binh toàn quốc. Nơi vùng Cao Nguyên mà tôi tới, báo thường về chậm. Hai ba ngày sau, tờ báo mà tôi đã đọc tại thủ đô, mới được phát hành tại Cao Nguyên, nên tin tức đến với tôi thật mù mờ. Tôi chỉ biết rằng các anh đã khai mạc và đã bế mạc. Hội được biến thành Tổng Hội. Cuộc bầu cử cũng giống như cuộc bầu cử Hội Đồng Báo Chí của chúng tôi, nghĩa là chỉ có một liên danh duy nhất. Rồi trước khi bế mạc, các anh em đã được Phó Vương và Đại vương tiếp kiến và nhất định là cũng đã nhận được những lời hứa hẹn vung vít. Những tin tức mà tôi biết, chỉ có thế.

Nhưng như vậy, cũng là đủ quá. Từ lâu tôi vẫn dành cho các anh em Thương Phế Binh rất nhiều cảm tình. Trên mục này, tôi cũng đã có viết một bài, so sánh quyền lợi giữa một Hội Chánh Viên và một Thương Phế Binh với rất nhiều sót sa và bùi ngùi. Khi tuần báo Nặng Thép của các anh em ra đời, tôi là người đầu tiên cộng tác. Tôi có quen biết các anh Nguyễn Định, Đình Trung Thu và một vài anh em nữa. Đã nhiều lần, tôi đề nghị với các anh em là đừng để cho chính trị len lỏi vào hàng ngũ của chúng ta, nhưng tôi đã thất bại, nên đã chấm dứt sự cộng tác.

Những đòi hỏi của anh em, tôi muốn chỉ thuần túy về vấn đề cơm ăn áo mặc. Hình như đã một lần, có người đưa ra đề nghị để cho anh em được độc quyền phát hành sách, báo. Không hiểu sao chương trình đó lại không được áp dụng? Tôi chắc rằng đã có một bàn tay nào đó, ngăn trở công việc này rồi...

Trước kỳ đại hội vài ngày, hình như các anh em có một sự bất bình với Bộ Cựu Chiến Binh về chỗ ngồi dự lễ nơi khán đài nhân ngày Quân Lực. Anh em đã bỏ ra về và anh Tổng Thư Ký đã đòi Đại Vương phải giải nhiệm ông Tổng Trưởng Bộ Cựu Chiến Binh, nếu Đại Vương muốn có một triệu phiếu của Thương Phế Binh và gia đình. Dùng đòn này để đòi hỏi nhân mùa bầu cử, tôi thấy anh Tổng Thư Ký đã làm một công việc quá khôn ngoan...

Khi đã biết lợi dụng mùa bầu cử để yêu sách quyền lợi, tức là cũng đã mang nhiều chất chính trị ở trong người. Tôi không đồng ý như vậy. Chính trị vốn bản thù, thù đoạn. Đòn chính trị, được coi ngang với đòn ma giáo, nhất định phải đi chỗ khác chơi, không thể ở gần thương phế binh, vốn là những người đã hy sinh một phần thân thể cho đất nước. Các anh đã là những chiến sĩ. Người chiến sĩ đã từng chiến đấu, đối diện với kẻ thù, thì nay, trong cuộc chiến đấu đời cơm áo, chúng ta cũng phải nhìn thẳng vào vấn đề trước mặt. Khi có một điều bất như ý, chúng ta nói thẳng với Nhà Nước không phải nói riêng với cá nhân ông Tổng Trưởng Cựu chiến Binh. Đường lối và chính sách về Thương Phế Binh, ông Tổng Trưởng Cựu chiến Binh không có quyền vạch ra, mà chỉ là một kẻ thừa hành.

Mong rằng Từ Hội biến thành Tổng Hội, thế lực các anh em sẽ mạnh hơn, sẽ hoạt động đặc lực hơn. Dân chúng sẽ không còn bị thương phế binh sách nhiễu và phá phách.

Mỗi thương phế binh đều có đủ nơi ăn, chốn ở, sống như mọi công dân thường, để cho mỗi lần các anh em đi qua, mọi người đều phải nhường đường và ngả mũ chào.

Đó là điều mong ước của tôi, một người sắp sửa gia nhập hàng ngũ của anh em...



QUẠT MỒ

Lý do rất blem

Mấy bữa vừa qua, tình cờ đi ngang nhà hát Tây miệt công trường Lam Sơn nhằm lúc có số đông quý vị đảo kếp ở bên trong cũng vừa kéo nhau ra về, phái viên C.O chợt nhận thấy quý vị này phần đông đều như mắc tật bên cánh tay mặt. lạ quá, bên nhào tới làm một đường phồng vắn. Nhưng tất cả đều cười mỉm chi và lắc đầu quầy quậy ra điều bí mật ghê lắm.

Cuối cùng, may sao gặp được cậu Sáu Long An, tánh nết cậu vốn ruột đề ngoài da, không ưa dấu điểm điều gì hết trơn hết troy, nên cậu đã ri tai tiết lộ tí tí: «Tụi tui tập si nhê cực quá, tay đưa nào cũng mỗi như chữ đầu phải bị trúng gió...»

Nghe qua, phái viên C.O chợt vỡ lẽ, nhớ ngay ra là cụ chủ tịch Bá Láp mới vừa phở biến đến các đàn em màu giấy giới thiệu liên danh ứng cử chánh phó tổng tổng, để các đàn em có đủ phương tiện áp dụng quyền hành sử dụng theo luật định đang mần chuyển tầu vét. Thảo hèn.

Cho chắc ăn ?

Cuộc chạy đua vào nhà hát Tây thế là đã chính thức mở màn. Con số nhân vật nạp đờ mặng tự nguyện xin hy sinh ra mần việc dân việc nước quả là đông thật đông, kể từ ngày khai thiên lập ra quốc gia Giao Chỉ đến bây giờ chưa khi nào lại có nhiều công dân yêu nước đến như thế. Đúng là tin đáng mừng ra rít vậy.

Càng đáng mừng hơn nữa, theo nhận xét ngay

tình của bọn C.O hầu hết quý vị đại diện đương nhiệm cũng đã nạp đờ mặng tái cử để xin được ngồi lại thêm 4 niên nữa cho hả lòng yêu nước yêu dân. Quế hóa nào bằng! Tuy nhiên, có lẽ vì cảm thấy rằng trong nhiệm kỳ vừa qua dân chúng ở đơn vị cũ đã được thấm nhuần quá nhiều ơn huệ của mình rồi, nên phứa này phần lớn quý vị đại diện có khuynh hướng đổi sang đơn vị mới cho hợp với câu đã mưa thì mưa cho khắp, kéo dân nó thiệt thòi tôi nghiệp. Chả hạn có những ông đang đại diện dân miền Tây phen này lại thấy đám đơn tit trên Cao Nguyên xứ Thượng, và ngược lại. Điển hình nhất là mợ mìn tề Dạ Xoa mỹ danh "mẹ bẻ hội đồng", nguyên thuộc đơn vị 1 nay nhào qua đơn vị 3.

Nhưng hăng say và ghé gớm nhất thì phải kể đến quái lão Hồ Phi Lạc. Sở rằng phen này khó được cử tri nó ưng ý, vì uy tín nhẹ hiu, nên quái lão giắt đít thêm cả một anh con cho chắc dạ. Nếu trúng cả càng hay, phụ từ đồng khoa mà. Bằng không thì may ra lọt sàng còn xuống nia, cũng vớt vát được chút cháo cầm hơi chứ.

Củ từ và chiếc lá đa

Trong một tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung, có nhân vật tên Đinh Xuân Thu là một kẻ khoái được kẻ khác tung hô, khoái được nâng bi, càng đông kẻ nâng bi càng sướng. Nhưng dĩ nhiên, những người đứng đần, đàng hoàng không ai chịu làm công việc này. Thế nên, lão họ Đinh bèn nuôi một bầy gia nô, gồm toàn những tên mồm loa mệp giải đi đâu cũng kéo chúng đi thành một bầy lúc nhúc để được nghe chúng xưng tụng. Và nghệ thuật nâng bi của những tên này thì thực khiếp đảm. Thời thì không một từ ngữ đao to búa lớn nào mà chúng không lòi ra để bốc thơm cho chủ. Nào là thần thông quảng đại, nào là tài ba quán thế chẳng ai bằng. Ngay cả phát rầm của chủ

chúng cũng cho là thơm nhất trên đời, Rồi có khi chúng còn choàng nhau kịch liệt để bày tỏ với chủ một trung thành.

Bây giờ, ở xứ này, cũng có một bầy gia nô y hệt như thế. Chúng đã từng làm đủ mọi trò, kể cả những trò vô liêm sỉ, để lấy lòng chủ. Mới đây, vì một bản kiến nghị xin chủ hy sinh chuyển nữa mà chúng đã đánh nhau đến học cả máu mồm. Số là có một tên gia nô phản tính, thấy rằng việc làm của mình thối quá, bèn tỏ một sự ăn năn, hối hận. Tên này liền bị một tên gia nô khác có tên là Củ Từ nhào vào hung hăng hỏi tội tại sao lại tính phản chủ. Thế là xảy ra một màn đánh đấm. Tên ngọc Củ Từ nhờ có cái củ từ lớn nên đã thắng được đối phương, hạ đối phương một trận như tứ rồi bỏ đi lập công với chủ.

Từ lâu nay, trong bầy gia nô, tên ngọc Củ Từ nói trên đã tỏ ra những nhặng nhất. Hần đã từng lái xế cán người rồi lại còn rút súng dọa bản bề sọ nạn nhân nữa. Đi đâu hần cũng lòi cái tit nghị ngọc của hần ra để lòi đàn bà, con gái rồi hơi tí là dọa đánh đập người khác. Nghe nói chính hần đã cầm kiến nghị đi ép buộc nhiều người ký tên và nếu có kẻ lừng khờ không ký là hần lòi ngay cái củ từ ra đe dọa.

Ở viện Hạ bộ thì có nữ tặc Dạ Xoa, hơi tí là lấy chiếc quần đờ của mình tinn trum lên đầu đối phương. Còn ở Hội đồng chuột GĐ thì có tên ngọc chuyên lấy cái Củ Từ ra troé thiên hạ. Nếu tên Củ Từ này và mụ nữ tặc Dạ Xoa kia cùng ở một chỗ thì vui biết mấy! Một bên có Củ Từ, một bên có lá đa, cả hai lại là thứ gia nô trung thành mà hợp tác với nhau thì còn anh chó nào dám ho he nữa! Khi đó những dân biểu như Hồ Phi Lạc, những thứ nghị Chương, nghị Chiêu chắc hần sẽ phải chạy có cò hết!



Cái tên tiền định mà

Ngay khi vừa chân ướt chân ráo mò đến cường quốc Ananta, cố vấn Kit sinh dựa của ông tổng Nich soong nước Tạt chúng đã thả luôn một trái bom bựa hạng nặng tui bảo đảm mọi cuộc bầu bi sắp diễn ra ở đây sẽ hoàn toàn ngay thẳng».

Nghe xong câu tiên bố của cha kẻ trên của cố Kit, nhiều đứa dân đen xứ Mít đã phát bít mũi lác đầu vì có nhiều uế khí quá. Ông cứ làm như bố con chó sòm, muốn thả bom bựa ở đâu và lúc nào cũng được, không ai dám bít mũi hay sao í.

Chỉ riêng bọn C.O vì đã quá quen với đủ mọi trò nham nhờ nên không mấy may ngạc nhiên trước trái bom bựa của ông cố vấn Kit. Chẳng qua cũng là bởi cái tên tiền định cả. Tên ông là Kit thì làm sao tuyên bố cho thơm tho vừa mũi mọi người được chứ? Khó quá.

Kế hoạch Hán Long

Một đồng nghiệp hàng ngày vừa tiết lộ cho cả nước biết rằng bọn tài phiệt ba tầu nước Chợ Lớn đang âm mưu phát động một kế hoạch, mệnh danh là kế hoạch "Hán Long", nhằm biến Giao Chỉ quốc thành một thứ Tân Gia Ba thứ hai. Để thực thi kế hoạch này, ngoài việc lũng đoạn nền kinh tế quốc gia như chúng đã từng lũng đoạn từ bao nhiêu năm nay, ngoài âm mưu áp dụng y boong chương trình giáo dục mác Đái Loan tại các trường Ba Tầu mà điển hình nhất là trường Việt

Tú đã sa thải rảo troy bọn nhà giáo người An Nam, chúng dự tính sẽ tung bạc ra lũng đoạn cả làng báo Giao Chỉ cũng như để đưa người ra ứng cử Hạ viện vào mùa thu tháng tám tới đây...

Đa số dân Giao Chỉ thuộc loại ở rí đin dĩ phải vot miệng chứ thể sau khi nghe được nguồn tin ác ôn trên. Vì nếu cái kế hoạch Hán Long chớ để quả có thiệt và được thực thi đến nơi đến chốn thì không chừng trong nhiệm kỳ tới viện Hạ Bộ sẽ phải tuyên chọn thêm một ban thông ngôn để dịch thuật lại những lời bàn cãi của các ông đại diện dân tại nghị trường cho dân chúng nghe cũng như in lên nhật trình. Và không khéo trong một và nhiệm kỳ tổng thống tới, cường quốc An Nam làm có một ông Sếp Lớn cũng họ hàng thân tộc với ông Lý Quang Diệu cũng chưa biết chừng. Mẹ kiếp đứng là nuôi ong tay áo vậy!

Không kiếm cháo được thì đến làm chi

Sau bao nhiêu khổ khổ trở ngại, đại hội linh quẻ đã khai mạc tại khách sạn Hoàn Mỹ tuần rồi, một cách chóng lợt. Dĩ nhiên trong buổi đầu tiên khai mạc, rất đông chính khách bốn xứ đã chịu khó bỏ đến tham dự để gọi là biết ơn những người đã hi sinh một phần thân thể cho đất nước. Chỉ riêng quý vị đại diện dân, tức biệt là đảng hần hạ bộ, là rất ư hiể n ho. Vầy về Đều này khiến nhiều người lấy làm kinh ngạc, vì tạo lẽ anh tỵ buổi lễ lại qua troy như lễ này, nhất tại sắp đến



Cóc ma?

ngày bầu bi, các đảng đại diện khả kính rất khoái tìm đến tham dự là có được môi hay không cũng cóc thành vấn đề. Kinh ngạc rồi đâm ra phân vân, có người đã ngấy thơ nghị bụng có vì lẽ cảm thấy uy tín quá thừa mứa nên các đại diện hạ bộ cóc thêm mất công vận động ai nữa, cóc thêm phải hạ mình lấy lòng đảng linh quẻ để xin phiếu chăng?

Mãi đến lúc đại hội linh quẻ quyết định cử người ra tranh cử dịp tháng tám tới đây, ai nấy mới tìm được sự thực phũ phàng: Thì ra đảng cái bang đánh hơi giỏi quá, biết trước sẽ có sự cạnh tranh nghề nghiệp bất chánh này, nên bảo nhau tẩy chay, vì bang chúng dư hiểu có mò đến cũng chỉ là công toi, phí đi. Để thì giờ đi xin chỗ khác lợi hơn.



Quý vị đã có chưa? Cuốn bằng hay chịu hết rồi!
- 4 ngày phát hành đầu tiên với số bán kỷ lục
- 18 đại lý toàn quốc khẩn yêu cầu cung cấp thêm

băng SHOTGUNS Đặc biệt nhạc Selection

(Đã phát hành khắp nước)

Tại Saigon Hội tại Thượng xá Tam Đa (Crystal Palace) Lita (Nhà hàng Thanh Thế trong sang) Ngọc Hàn 85 (đầu cầu thang lầu 1) Hưng Lan 211 (lầu 1) - Minh Châu (66B Lê Lợi) - Nam Thanh 20 Võ di Ngụy (Chợ cũ) và Tổng phát hành Nguồn Sóng 142 Bùi Viện - Ở tỉnh xin hỏi các Đại Lý

Tất cả khách Thu bị nam lịch, hao hoa phong nhã đều nên đến...

CHÍNH THÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ QUEEN BEE

Đã được... ca tuyệt vời lời cuốn của THAI THANH
HAW... hững hát liêu trai vừa tái xuất giang hồ
ELVI... (cục quyền) - Gi. tình PHẠM DUY (JULIE
QUANG NG... PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THẾ...
NHẠC CÁCH... CAT'S TRIO - CAROL - MAI LỆ HUYỀN
Ban AVT và KIM VÂN TRẠCH - SHOW QUỐC TẾ
Chương trình ca nhạc vô địch thủ đô!

HẾT ME TÂY, ME MÈO... NAY LẠI SẮP CÓ CÁ ME ĐẠI ĐỒNG QUỐC TẾ!

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

MỘT KẾ HOẠCH THẦN SÀU

Chuẩn bị CB thống trị...thời hậu chiến

SAIGHÈNH: Nguồn tin minh bạch như hai với hai là bốn, vừa cho biết, hiện nay tại Mỹ quốc đang phát động phong trào. Khuyến khích cho thanh niên Việt Nam nhập quốc tịch Mỹ, bằng điều kiện dễ dàng.

Trong chiến dịch kết nạp Trại An Nam biến thành Dân Làng Mèo có đặc điểm đáng chú ý duy trì nguyên vẹn tên họ VN, không cần phải gài thêm tên Mèo. Vì

dụ: Ông Văn Minh, nay nhập tịch Mỹ vẫn là công dân Huế kỳ Văn Minh, chứ không cần John Văn Minh hoặc Robert Văn Minh. Tất cả các Dân Mỹ—loại Cán bộ Chiến lược này đều được gọi vô học trường sĩ quan Huế kỳ. Sau phần tốt nghiệp quân sự họ còn được gọi đi học 4 tháng trường huấn luyện «Thân Hữu Đặc Biệt» theo nguồn tin cho biết, đó là trường dạy cách «thống trị

Vấn theo tin này, một sĩ quan đầu tiên là Trung úy T.T.C gốc Việt 100 010—đã tư tưởng dân bản xứ.

được đưa qua Saigon để thí nghiệm—nhân vật này được phụ vụ ngay bên nách của Tướng bốn sao tổng tư lệnh Quân lực Mỹ tại VN.

Hiện đã có ít nhất 1 trung đội «Cán bộ Thân Hữu đặc biệt thời hậu chiến» đã tốt nghiệp và đang chuẩn bị hành trang lên đường qua VN.

Nguồn tin cho thấy, trên thực tế, họ là dân Mỹ, còn bề ngoài, nếu không mặc quân phục đeo lon Mỹ thì... chúng ta chỉ thấy họ là dân Giao chỉ chính cống bà lang tọc. Sự chuẩn bị của các đàn anh Mắt xanh, lo lắng cho dân ta sau thời đánh đấm—là có ngay các cán bộ thân hữu, máu đỏ da vàng, nhưng... chỉ tính coi Mỹ là tổ quốc, lại được dạy dỗ về rooi phép «thống trị tư tưởng»—như vậy, dân ta khỏi sợ bị bơ vơ, côi cút sau cơn ác mộng chiến chinh.

Sản sóc cho đàn em quá kỹ như rứa, làm sao dân ta chẳng mang nặng cục ân hận đến chết chưa quên!

TỔNG HÀNH QUẢN MÈO RA

LỆNH KHẨN VÀ MẬT

«sítóp chống Cộng bằng tay và mồm»

SAI GHÈNH.— Hòa nhịp với dư luận sôi nổi về sự đột biến tình hình tại Saigon tin từ Tổng hành dinh Mèo loan báo:

— Chỉ thị khẩn và tối mật cho các cơ quan văn hóa trực thuộc bàn tay chỉ tiền của Mèo, là phải «sítóp các luận điệu chống Cộng» (?) Tối kỵ sai các ngôn ngữ quá nặng như «ngụy quyền Bắc Việt» hay «giặc Cộng Miền Nam». Nguồn tin này cho thấy dấu

hiệu... «Bản Đồng Minh lòng lá» đang đi một đường dự dương môn trốn và làm tình bằng mồm với đối phương của Miền Nam Tự Do».

Xin miễn phiền loạn về sự «cấm sừng» trắng trơn này. Cối chừng mấy ông to đầu, cứ học hặc với nhau, rồi đi ô tô bưng cả đám, sẽ hỏi bắt cặp.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ ĐẮC CỬ DÂN BIỂU?

Hãy liên lạc gấp với

Thông Tấn Xã TIN HÒA

TÓC (THT): Nơi thực hiện mọi dịch vụ liên quan đến cuộc vận động tranh cử Hạ viện cho các ứng cử viên.

Địa chỉ: 214 Lê Lai Saigon
Điện Thoại: 94.632.

VỀ SỐNG 14

«quái ăn chia»

SAIGON.— Tin chắc ăn từ Bộ Tư Lệnh Bản Dân loan báo trong tuần qua, Cảnh sát ở Thủ đô đã về sống 14 «quái ăn chia», tức bọn số lá, ngồi xe Honda giật đồ của thiên hạ. Trong số 18 vụ, có 16 vụ «đốp... giữa đường» và 2 vụ ăn hàng trong nhà đều bị... «bóm» gọn.

Ngoài ra tại các tỉnh, Cảnh sát cho biết có 29 vụ cướp trộm thì quân ta về được 28 thăng bỏ vào nhà pha.

GIỚI QUÂN CÔNG ra tranh cử đông nhất

SAIGON: Đúng boong 18 giờ ngày 6-6 Tòa Đô chánh đóng cửa, rút cầu không thêm nhận đơn của bất cứ ông bà chuẩn dân biểu nào nữa.

Tổng kết sơ sơ, Saigon có 184 ông bà ra tranh 13 ghế. Đơn vị 1 tới 87 ông đơn vị 2, 48 và đơn vị 3, 49 người.

Đa số những người ra tranh cử kỳ này đều là dân nhà choang, số dân này chiếm tới 2 phần 3 tổng số. Có lẽ họ đã chán ăn cơm lính ở trại gia binh khoác ba thước kaki. Cấp lớn nhất là Đại tá, Trung Tá, cấp nhỏ nhất là Hạ sĩ, Còn úy thì vô

Nhấn Tin

Ô. DÂN BIỂU NGUYỄN

LÝ TUỞNG, nguyên chủ nhiệm báo Da Vàng. Chờ ông lâu quá, cực chẳng đã phải nhắc ông nhớ dùm cho người anh em đối rách. Muốn gặp ông, mà chẳng biết kiếm ở mô?

SỨC VOI

số kê. Sau đó là dân công chức bự, cũng chán cảnh sáng vác ô đi, tối vác về. Nhiều tên thổi mồm cho rằng giới quân công thì tiền đâu mà bỏ ra cả vài triệu để vận động tranh cử, nếu không là của «tham nhũng» thu góp từ trước.

Vấn tin... chỉ địa

SÈGHÈNH: Tin tối mật vừa phi ra phê phê, rằng, một Đảng mắt xanh, cỡ phó Thái Thủ đã âm thầm đến Viện Trần Quốc Toản, để chỉ địa rất xộp cho Nhà tu trụ trị với lời ghi chú riêng: Tặng chur vị để xây cất Quốc Tự. Dương như, còn có thêm sự ri tai rằng, «40 triệu to làm đó. Làm ăn cho đảng hoàng chó đẻ ròi vai mang tiếng nhà chùa...»

Theo tin bự tờ mẹ cho biết tui nó đang vẽ thêm rạ cái tờ chức mệnh danh là Ủy ban kiểm soát quốc tế tăng cường đề bồ túc và tờ diêm thêm cho cái ủy hội ăn hại từ mấy mươi niên qua vẫn có đó, mà chà làm chó gì cho cả hai phe. Song vẫn không thể đui đui mấy chú vô tích sự ấy, về cái nhà sấn gà cho vợ. Vì, tấn bị kịch thiếu mấy bản mặt Kiểm soát quốc tế, thì... đêch thành vô kịch «quốc tế chia cắt» được nữa.

Nay, theo sự tiến triển của các tay phù thủy sự: tờ về đạo diễn, chuyện đánh rồi đàm sau những ngày gết nhau, dù tiêu thụ được kho vũ khí khổng lồ của tư bản đương nhiên lại phải có màn hòa bình. Và chuyện bản giết nhau phải tạm thời bế mạc. Nhưng biết làm sao để chứng tỏ là không vụ ăn gian trong việc ngưng đấm đá, do đó, phải khai sinh ra mấy anh kiểm soát đình chiến, mà công ty ủy hội Ba Lan, Ấn và Gia Nã Đại thì bị mất giá và mẹ cha nó «mê tín» quá nặng rồi. Nên, tui nó phải bày đặt ra cái Ủy Hội mới toanh, gồm Tây, Nhật, Úc, Phi, Thái Lan và có thêm cả Anh, cùng với 5 nước công sản.

Vấn theo tin to tờ bồ, thì tân ủy hội sẽ có lối từ 10 đến 12 quốc gia tham dự, trong đó có 1 phần 3 là phe tư do, được Tây cầm chịch, 1 phần ba được mô tả là trung lập, và phần chót là phe cộng. Mỗi nước sẽ đóng góp 1 số quân tượng trưng, và sẽ được mệnh danh là đại binh Liên Hiệp Quốc không biết đại quân này có đội nón xanh, giống như quân LHQ can thiệp ở Congo độ nào? Chỉ biết chắc chắn rằng, vai trò của các đàn anh Phú Lăng Xa sẽ có mỗi phần chẵn và được kể như cái đầu tàu của ủy hội quốc tế vì đại này, với quân số ước là 36 đến 40 ngàn lính, có đủ bộ binh, thiết giáp, pháo

binh và nhảy dù. Còn lại Nhật Bản cũng sẽ tham dự lối 1 trung đoàn 2.000 lính, còn các nước khác, rề nhất là 1 tiểu đoàn, tổng số hơn 10 quốc gia nằm trong tân ủy hội chắc là đông đảo lắm. Hiện tờ chức này đang thai nghén và các bàn tay lông lá đã và đang chi tiền mời mọc. Lúc nào tuyên bố đến đoàn r 1 cú là Có Ngày Đại Bình Liên Hiệp Quốc đổ quân vào xứ ta, chỉ trong 24 giờ là lại đầy nhóc, như

thửa nào Mỹ quân ào ạt nhào vô Đà Nẵng Cam Ranh. Tin này, xét ra rất quan trọng đối với Chi Em Ta, bởi sự lo ngại Mèo, «a là de» sẽ thành đối dài dài, nay hết còn phải sợ Bà Cả Nhìn hỏi thăm sức khỏe. Vì, nếu có đại quân LHQ đến đây, thì kỹ nghệ Me Mèo sẽ biến hình thành Me đại đồng, với 12 quốc gia tham dự, lúc đó... tha hồ chị em làm Mẹ... khắp thế giới, cũng lại tạo ra các mẫu công chúa như «Ba Xi». Chao ôi, là triển vọng đầy tràn của giới chị em thợ sơn can cho ngoại quốc. Chưa sót thay dân xứ này!

Mùa bầu cử NHÀ NƯỚC VỚI BẠC BỜ

SAIGON.— Có trên 300 người nộp tiền vận động tranh cử tại Tổng Nha Ngân Khố. Cứ cho là 300 người, mỗi ng ười 50 ngàn, Ngân khố mùa bầu cử cũng thu vô được 15 triệu. Nếu cả toàn quốc thì cũng thu được cả vài trăm triệu, một số bạc khổng lồ, và nhà nước sẽ sử dụng số bạc này nguyên con, nếu không năm ứng cử viên nào bị bác đơn tranh cử.

Nhà nước ta đang thiếu tiền... Chẳng chẳng bác đơn của ai đâu, vì mai này dù kê nào có đắc cử đi nữa, cũng phải đền tiền thấy mẹ, vì khó mà hồi đủ 1000 phiếu cử tri đi bầu.

Coi chừng các «anh hùng lươn xé Honda»! và các Tu bin đầu bira bãi

SAIGHÈNH: Ông Tướng tư lệnh Cảnh sát, vừa chủ tọa 1 buổi họp có đủ mặt quan to, và cả các nhà nghị viên tham dự, để đi tới quyết định mở Chiến dịch, mệnh danh là «Cải thiện lưu thông». Tham dự «cú cải thiện vĩ đại» này có cả ông thông tin và ông đồ chánh, sau một thời kỳ... dầy đồ bằng Tivi và đài phát thanh. Chiến dịch sẽ ở ạt khai hóa. Mục tiêu, nhằm chiếu cố quý vị «anh hùng lươn xé», phóng Honda biểu diễn như bay trên xa lộ, hoặc làm cho xé nổ păng păng như súng liên thanh, quý vị «anh hùng xé» hãy coi chừng, vì chiến

dịch cải thiện sẽ phạt nặng lắm đó! Ngoài vụ động tiền phạt vì cảnh, chiếc xe thân yêu của quý bạn sẽ được mời vào năm Phú De nhà nước, chứ không phải Phú De Giao Chỉ của C.O đâu!

Ngoài ra, các xe tu bin, đầu bira bãi sẽ bị «khóa xé» tại chỗ—bắt r cục cựa—Đề tránh tiếng đồn, khi xe bị nhốt vô Phú De, thường bị tháo hết phụ tùng, nhà nước sẽ mời kỹ giả tới khai trương cơ sở Phú De, có đủ mái che mưa nắng, để đảm bảo xe của những kẻ vô phúc bị chiến dịch hỏi thăm sức khỏe!

NÓI LÃO

mà chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kẻ mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

GÃ THÂM

Hết thời
Tuần qua, 1 vấn đề văn nghệ đã làm giới anh em của Gã Thâm bàn tán khá xôm tụ. Vấn đề này gọi là văn nghệ chưa hoàn toàn đúng lắm, phải gọi là vấn đề tiêu thuyết chương mới đúng, vì nó lằng lằng lên can đến me sừ nhà văn tuy viết rất không đều, sốt tề liên miên nhưng không anh chủ báo Giao Chỉ nào dám mở miệng ra đời đời số. Nhân vật khách si sáng ấy là nhà văn Kim Dung. Và vấn đề là tiêu thuyết Lộc Đình Ký, hiện nay có thật là do Kim Dung viết ra hay không?

Thoạt đầu đàn anh Đàng Văn Hầu viết 1 bài khá dài trong tờ báo tháng "Chính Văn" mới ra là rằng Lộc Đình Ký không phải do chính Kim Dung viết, nhất định đó là truyện Kim Dung giả. Nhân tiện đây GT thấy có bốn phân giới thiệu đời sống tờ báo tháng Chính Văn với bạn đọc, Tờ CV do nhà văn Nguyễn Mạnh Côn thực hiện. Ông anh viết và này của GT đã phải mất đúng 1 tháng và rọng mất 653 cái lông cầm mới ra được số 1. Nhưng CV là 1 tờ báo tháng bài vở nặng hết sức, bạn đọc có thể đọc suốt một tháng trường mà vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của những bài tràng giang đại hải trong tờ CV số 1. Tiếp đó là đến Đề Húc Càn trong Cà Kê D? Ngỗng trong số CO tuần trước cũng luận về Lộc Đình Ký và tên thất giám còn chim Vĩ Tiểu Báo lưu manh, khôn nạn. Đại khái DHC cũng tin rằng Lộc Đình Ký không phải là sáng tác của KD. Đề Húc Càn nêu ra những bằng chứng cho rằng nhất định Lộc Đình Ký phải do đàn em của KD viết và cho đàn anh ký tên.

Gã Thâm nghĩ khác. Gã nghĩ rằng Lộc Đình Ký đúng là của Kim Dung nhưng không hay, nhưng dở là vì KD đã viết hết hay mất rồi. Cách đây hơn một niên, nếu Gã Thâm nhớ không lầm thì tên thợ viết Hoàng Hải Thủy, anh em cùng vợ với Công Tử Hà Đông, đã từng viết trên báo Đời của Chu Tử một bài về sự suy tàn của cây viết Kim Dung. Trong bài đó, H.H. Thủy có nói: "một nhà văn có thể viết được hay lâu hơn người nhưng không thể viết hay được mãi..." và đó là trường hợp của Kim Dung vậy.

Tuy nhiên, ta cũng phải hiểu nỗi khổ tâm của Kim sinh sáng. Viết truyện như sinh sáng đã ta n kể được là nhiều, và công nhận là hay, nhưng sinh sáng đã viết quá nhiều. Những nhân vật chính của sinh sáng toàn do 1 lò mà ra: Quách Tĩnh, Võ Kỳ, Dương Qua, Lệnh Hồ Xung vv cả Kiều Phong và Hư Trúc từ nữa... đều là những thiếu niên mồ côi cha mẹ từ nhỏ, tính tình rất mực thuần phác, ghét bạo động, chuyên môn đi cho thiên hạ lừa và lợi dụng. Đến khi viết LDK Kim sinh sáng không thể nào lại tạo ra 1 nhân vật y hệt như những mẫu nhân vật trước... Để đời không khi, sinh sáng nặn ra nhân vật chính là 1 thằng lưu manh, đều cẳng. Cho là, cho khác. Sự đời mới ấy rất cần thiết với Kim Dung nhưng rất tiếc không hấp dẫn được người đời. Sở trường của người nào nhiều khi chính là sở đoản của người đó. Và đó cũng là trường hợp của Kim Dung vậy. Vì Kim Dung tạo ra những nhân vật hiền lương, thuần phác quá hay nên khi ông cho vào truyện 1 gã lưu manh, người đọc khựng lại, không chịu. Rất có thể Kim Dung cũng biết như thế nhưng ông vẫn không làm sao khác được. Người sáng tác sự nhất là sự nhắc lại, Kim Dung không thể lại đưa vào truyện những Kiều Phong, Quách Tĩnh với những cái tên khác.

Ngô Tam Quế và lịch sử Việt Nam
Nhân viết về tiêu thuyết Lộc Đình Ký và Kim Dung, Gã Thâm thấy đây là một dịp tốt để bạn đọc thấy được sự độc nhiều của gã. Ngô Tam Quế, nhân vật bản số một trong phần đầu của truyện Lộc Đình ký sự thực có tên nằm trong quyển Việt Nam Sử Lược của cụ Trần Trọng Kim. Vì Tiểu Báo là nhân vật phịa nhưng Ngô Tam Quế thì có thật. Trong Việt Nam Sử Lược, Ngô Tam Quế

được nhắc tới ở đời nhà Mạc và ở phần đầu nhà Hậu Lê. Mạc Đăng Dung sau khi cướp ngôi vua Lê bên giao du thân mật với Vua Tàu. Khi chúa Trịnh phò Vua Lê đánh ra chiếm lại kinh thành Thăng Long, con cháu nhà Mạc chạy sang Tàu cầu cứu và được vua nhà Thanh, tức mẹ sừ Khang Hy, can thiệp bắt vua Lê phải nhường mấy tỉnh gần biên giới Trung Hoa, tức mấy tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn hiện nay, cho con cháu nhà Mạc ở. Thế rồi đến đời Mạc Đăng Doanh, cháu ba đời Mạc Đăng Dung, vì theo Ngô Tam Quế ở Văn Nam làm phản nên khi họ Ngô bị diệt—Ngô Tam Quế qua thua nên tự tử—họ Mạc bị vua nhà Thanh bỏ rơi nên bị họ Trịnh đánh bại và bắt sống, cho đi xe Đức... Báo và quê luôn.

Độc
Viết đến đây G T nhớ tên nhân vật độc tở nhất thời Đệ Nhất Cộng Hòa của Tổng Phê, nhân vật đó là Fernandez Ngô Trọng Hiếu, Bộ trưởng cái gọi Bộ Công Dân Vụ thời ấy.

Bộ Hiếu, như bạn nào còn nhớ, nguyên ra tranh cử đại biểu ở quận Ba Đò Thành nhưng bị thua với Cố QT Phau Khắc Sửu. Sau đó cậy cụ mại y được cụ cho làm Bộ Trưởng Công Dân Vụ. Và chưa nhận chức, chưa mần ăn chài cá, Bộ Hiếu đã bỏ tiền ra đãi tiệc mời toàn lực lượng báo chí đến đón. Khi mời nhà báo và văn sĩ, Bộ Hiếu có 2 hai tay ra mà nói bằng một giọng thành khẩn: Tôi thương anh em văn sĩ, nhà báo nhất. Vì Bộ Hiếu khoe thành tích: Tôi cũng làm thơ, viết truyện như ai...

Vài hôm sau Bộ Hiếu đãi tiệc anh em đá banh. Trước những Tam Lang, Maurice, Tu, Bàu Úa, Ngón vv, Bộ Hiếu nói thành khẩn như sắp khóc: Qua thương anh em đá banh nhất. Ngày xưa thời qua còn trẻ, qua cũng từng đá banh ra trò.

Đề rồi vài tối sau nữa, một tiệc đả đảo kép cải lương, trước những Bích Thuận, Bích Hợp, Kim Chung, Út Bạch Lan và đặc biệt là trước me con em sừ ca sời Mồ Tô Bay Bạch Yến, Bộ Hiếu cảm động đến ứa nước mắt: "Qua thương anh em cải lương nhất. Ngày xưa qua đã từng đi theo xe quảng cáo đánh trống, phát truyền đơn rạp hát."

Như vậy có nghĩa là Bộ Hiếu từ sự độc—ai cũng thương nhất trước các thương ai cả—nhưng người đời suy nghĩ khi ngu si thật xong khó đánh lừa làm. Người đời chẳng ai bị lừa bởi giọng lưỡi đượng phèn của Phêc Năng Đề. Và có lẽ có Ông Trời đấng cũng không thoát những anh độc xạo. Đáng có là ai kia, như Trần Trung Dũng, Trần Chánh Thành, Nguyễn Đình Thuận, vv hướng em mưu móc của nhà Ngô trong bao nhiêu năm thì chẳng làm sao, còn Bộ Hiếu thì mới được mấy Bộ trưởng, chưa có đây hai niên đã trúng ngay mũ Tổng Phê và Cố Nau bị hạ bệ và thọc huyết thì thắm Bộ Hiếu phải vào nhà đá năm ép rệp mắt đến hai, ba niên. Khi ra, Cựu Bộ Trưởng chẳng còn su nào để dành, phải ngồi đàng sau xe hai bình đi đớp phở trong lúc những công thân cũ của nhà Ngô có nhiều anh tội nặng hơn nhiều đình huỳnh ngồi trong Thượng Viện, làm Sê Na To... oai như hạc cuộc đò.

Nghị phép
Trên CO số tuần trước có một tin nói về chuyện anh em chôn si Quân Đoàn 3 bị cấn trại, chôn phân chôn và hành quân liên miên, không được nghỉ phép thường niên về nhà hú ni với vợ con. CO vừa đàng lên, Bộ Tư Lệnh QĐ 3 lập tức chú ý đến vấn đề này và sáng thứ hai 5-7-71, P.T. Diên Nghị, một nhân hữu của bọn CO, đã điện thoại lại cho biết ông Trưởng QĐ 3 đã ra chỉ thị cho các đơn vị quân nhân được nghỉ phép đúng luật.

Bọn CO có lời bức thym các cấp chỉ huy QĐ 3 và hy vọng chiến sĩ các Quân Đoàn khác cũng được hưởng những ngày nghỉ phép thơm như mít như chuối si Quân Đoàn 3



CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Cai thoác
Công Tử Hà Đông vừa đọc ở trên báo bức thư viết về mục Cai Thoác của những chú lính GI của lính Mèo, nghiên ma túy ở VN, nên trích đăng lại đây và nhân tiện so sánh sự đĩ neo giữa hai chú lính Mèo và lính GC để bà con nghe chơi.

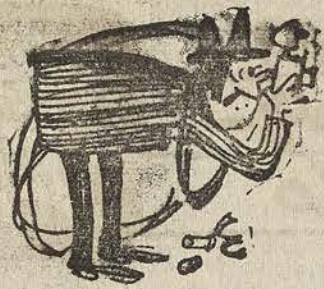
Dưới đây là nguyên văn một đoạn mà thời trong bức thư của bạn Trần Từ Kiên, một công chức kiêm sinh viên ở Tây Đô, tức Cần Thơ.

"Khi quân đội Mèo phát động chiến dịch bài trừ dân nghiện thuốc thì Bộ Tư Lệnh Mèo ở Cần Thơ làm dữ lắm. Họ cho quân cảnh và 2s nình đi lục lọi từng số, từng nhà để bắt các chú GI nghiện. Sau nhiều ngày làm dữ như thế nhưng kết quả thu được chưa đủ để đếm trên 1 đầu ngón tay, nhà chức trách Mèo bèn đổi chiến thuật, họ áp dụng chính sách chiêu hồi của ta. Những chú GI nghiện nào bởi chánh, tức là ra đầu thú, được đãi ngộ hậu hỉ ra rít. Các chú được chữa bệnh trong 1 nhà thương đặc biệt gọi là thiên đàng của đệ tử Nàng Tiên Nâu. Ba ngày các chú nằm nhà thương, mỗi chú được 1 em nữ y tá thơm như mít hầu hạ, phục dịch đủ thứ sướng hơn Ông Hoàng Monaco. Khẩu phần các chú đớp cũng đặc biệt y hệt như phần ăn của cấp Tướng. Đặc biệt nhất là các chú vẫn cứ được đóng thuốc thả cửa nhưng thứ thuốc này có pha 1 chất gì đó làm cho các chú đóng mắt phải ngáy, đăm ra chầu đong đem nước ghê tởm và như vậy là các chú phải tự động bỏ hút. Ban đêm các chú được tới 1 cầu lạc bộ riêng. Ở đây có cam, lê, táo, nho, súc cừ là vv các chú được đớp thả cửa không phải chi tiền. Và nhất là ở đây các chú được nhất mực sức. Có một lò gái Việt tức trực ở đây để các chú sào khò, sào ướt tùy thích. Sự đãi ngộ đặc biệt sau cùng là các chú được hứa hẹn sau khi giải độc sẽ được giải ngũ phom phom đi với gia đình. Hiện ở Cần Thơ đã có 189 chú GI xin bỏ cánh để cai thuốc như vậy và con số này còn tăng nhiều nữa. Nhiều chú GI khác không nghiên thấy thế thêm quá bèn nháo nháo đi tìm thuốc để đóng cho nghiên và để được...cai. Nhưng hiện nay ở Cần Thơ kiểm thuốc không ra nên các chú GI không may này không tìm ra được cách nào để được... nghiên và để được phép vô thiên đường cai thuốc..."

Đó là đại khái cách cai thuốc của lính Mèo ly kỳ và thú vị như vậy. Tác giả bức thư trên đây muốn biết cách cai thuốc của lính Anamta ra sao? Công Tử HD nhớ có nhiều bạn khá thân trong quân ngũ từng giao du thân mật với nàng Tiên Nâu, nên góp ý kiến như sau:

Bọn Mèo cai thuốc như thế là bọn nó giết linh của chúng nó. Bỏ thuốc là phải khổ sở, khôn nạn cái thân, có thể những chú đóng thuốc mới ngàn, Linh Anamta chẳng may mắc bệnh nghiên được đãi ngộ, như chó. Đừng nói gì đến lính tron, về cấp Tá mà nghiên, vào bệnh viện CH sẽ được người ta nhìn như nhìn những con vật đáng ghê tởm họ sẽ được chích những mũi thuốc làm cơn nghiện lên rầm rầm, có người chịu không nổi kích động ngã ra lăn lộn, míng mắt bợt, đất cả ra quần trước những cơn mất thân nhiệt nếu không mới là khinh bỉ của những viên chức y tế ở đây. Tin đồn rằng binh sĩ nào nghiên ma túy sẽ được giải ngũ chỉ là một tin đồn láo sượng thực thì lính Giao Chỉ nghiên sau khi được giải độc ở bệnh viện CH sẽ bị đờ đẫn mặt với nỗi thất hoàng vu vô tiền cũng không thể mua được ma túy, như đi tiền đôn biên giới...quảng hạn. Tất nhiên là tội nghiên của dương sự được giải to tở bỏ vào quân bạ và cái tội đó đi theo dương sự suốt đời.

Đây là lính. Còn thường dân mà nghiên thì nếu bị vô... chỉ có nước chết. Người nghiên nếu không có ma túy phải được chữa bằng thuốc Tây, nếu không có là nguêo. Nhưng những vị đặt ra việc bài trừ không biết và không cần biết như thế. Họ chỉ biết làm sao vô được thật nhiều anh nghiên để tỏ cho quan Mèo biết rằng họ có tích cực bài trừ, còn thắng nào sống, thắng nào cách choác, thắng nào chết, mặc mẽ nó.



Một tuần người Bảy ngày việc

• THIÊN - KHÔI

Nước cờ mới

Thật bất ngờ, bà Nguyễn thị Bình đã tung ra 7 điểm hòa bình ngay tại bàn hội nghị Ba Lê. 7 điểm hòa bình như 7 luồng chướng phong cuốn ông Bruce vào một cơn lốc mê hoàng, và ông ta đã phải xiêu hoàn ngay phiên họp để có thể cấp báo về Hoa Thịnh Đốn và nghiên cứu ngay.

Sau khi tiếp nhận được tin cấp báo, tòa Bạch Ốc đã vội vã triệu tập ngay phiên họp, và từng điểm đã được nêu ra thảo luận kỹ cả hai mặt lợi và hại có thể có khi chấp nhận hay không. Và sau phiên họp, ông Kissinger, phụ tá chính trị của ông Tổng thống Nixon đã bay ngay sang Việt Nam để hội đàm với ông Tổng thống Nguyễn văn Thiệu.

Trong 7 điểm hòa bình của bà Bình, nếu đem so với 10 điểm cũ thực ra cũng chẳng có gì mới lắm, khác lạ hơn lắm, nghĩa là vẫn đòi Mỹ phải rút hết quân, các đồng minh thuộc phe Mỹ phải rút hết quân, và Mỹ phải ngưng ngay sự ủng hộ chính quyền miền Nam VN do ông Nguyễn văn Thiệu lãnh đạo, đồng thời đòi hỏi phải có một chính phủ hỗn hợp (Bà Bình tránh tiếng liên hiệp) tại Nam VN, và nếu có chính phủ này, vấn đề ngưng bắn sẽ được đặt ra ngay.

Để cho Mỹ dễ dàng chấp nhận những điều khoản trên, bà Bình đã chơi đòn tâm lý với người Mỹ: "Các tù binh Mỹ cả ở Bắc và Nam VN sẽ được trả tự do ngay trong dịp lễ Giáng Sinh này." Bà Bình không lạ gì nỗi ước mong của ông Nixon hiện nay là tất cả các tù binh Mỹ đang nằm trong tay CS được mau trả tự do, có như vậy ông Nixon mới hy vọng tái đắc cử thêm 4 năm nữa.

Nước cờ 7 điểm hòa bình của bà Bình đưa ra lúc này quả là một nước cờ độc, nó làm cho ông Nixon lúng túng, và càng lúng túng hơn khi đề nghị đó được đưa ra trước kỳ bầu cử Tổng Thống VNCH có mấy tháng, mặc dù không nói rõ, nhưng phe bà Bình đã đòi hỏi là bất kỳ người nào làm Tổng Thống miền Nam này cũng được, miễn người đó không phải là ông Nguyễn văn Thiệu. Điều đòi hỏi của bà Bình cũng chẳng làm ai ngạc nhiên, vì ông Thiệu là người đã cương quyết giữ vững lập trường bốn không của ông, trong đó có điểm không chấp nhận 1 thể chế trung lập, mà thể chế này đang được bà Bình đặt ra như một đòi hỏi trong 7 điểm hòa bình mới của bà ta. Cũng ở điểm này, chỉ làm cho những người đã từng theo dõi tình hình nhận biết ngay là bà Bình đã "hoi lui bước". Trước đây bà đòi hỏi là không có tới ba người là các ông Thiệu Kỳ, Khiêm, nay bà chỉ cần không có ông Thiệu thôi. Vì lý do gì, tại sao mà bà Bình không còn đòi gạt 2 ông Kỳ, Khiêm ra nữa thì ai cũng có thể đoán biết, dù là không thể biết một cách tường tận.

Người Mỹ trước những đòi hỏi này có thể vì những "nhu cầu" nào đó mà nhượng bộ đồng thời cũng khuyên ta nhượng bộ, nhưng chắc chắn phe ta nếu còn ông Thiệu, chẳng khi nào ông ta nhượng bộ như thế, nhất là khi phe bên kia nhất định gạt ông ra ngoài. Nhưng liệu ông Thiệu có thể chống lại được ý kiến của người Mỹ hay không, một khi ta đã quá "phụ thuộc" vào người Mỹ ở nhiều lãnh

vực chính trị, quân sự, kinh tế. Những tài liệu về sự "bang giao bình đẳng" giữa người Mỹ và ta đang được báo chí Mỹ khai thác đã cho ta biết rõ người Mỹ đã bang giao bất bình đẳng với ta như thế nào. Những sự thực trên đã và đang làm cho chúng ta đau xót. Nước cờ mới của bà Bình đã đi trên bàn cờ, chúng ta chờ xem người Mỹ sẽ cầm tay ta để đi những nước cờ nào để gỡ rối đây.

Hết can đảm

Ông Dương văn Minh đã mập mờ cho biết là có thể ông không ra tranh cử chức vụ Tổng thống, theo nguyên văn lời ông, còn chữ ký nào đâu cho ông xin. Sự thực có thể mĩa mai chua chát đến thế sao. Một Dương văn Minh, anh hùng rừng Sát, một Dương văn Minh người hùng của cuộc cách mạng hay cuộc đảo chánh 63, một Dương văn Minh cựu Quốc Trưởng mà năm 1971 đã chẳng còn một chút "đur âm" nào sao. Có thể đúng, và càng đúng khi người ta nhớ lại một câu thơ cũ:

"Ra trường danh lợi vinh liền nhục
Vào cuộc trần ai khốc lộn cười".

Không xin nổi 40 chữ ký, mặc dù cả Quốc Hội có tới 190 chữ ký, quả Dương văn Minh không còn gì ở hiện tại. Một khi lên tiếng như vậy là ông Minh đã hết can đảm rồi.

Nếu ông Minh không kiếm nổi 40 chữ ký, thì ông Nguyễn cao Kỳ cũng khó mà có thể kiếm nổi 100 chữ ký của Nghị Viên. Đoạn đường đầu không thể vượt qua nổi, hy vọng gì nữa ở những đoạn đường sau. Điều 10 khoản 7 đã là một tường đồng vách sắt quá cao và quá dày đối với hai ông. Trái banh ten nít Dương văn Minh đã bị dội lại khi đụng bức tường. Cảnh đại bàng Nguyễn cao Kỳ đã vương chân ở bức tường. Thời hai ông dành ngậm ngùi về trồng lan và hút thuốc lảo vặt.

Con đường chạy đua tới đỉnh Độc Lập chỉ còn lại một người, đó là ông TT Nguyễn văn Thiệu, ông sẽ chạy đua với cái bóng của ông, do đó ông chẳng cần chạy hết sức, mà chỉ từng bước từng bước thăm dò ông cũng về tới đích. Chắc chắn ông được chy sinh thêm 4 năm nữa.

Và... vẫn hết can đảm

Nhiều người có uy tín, có tài, không dám nói họ có đức đã quyết định ra tranh cử Hạ Viện. Họ hy vọng rằng với sự có mặt của họ, Hạ Viện nhiệm kỳ 71-75 sẽ sạch sẽ hơn, làm đẹp được cho chế độ hơn, và cũng làm lợi cho dân cho nước hơn, hơn cái Hạ Viện đầy rẫy bẩn thỉu, như nhớp hiện tại. Những người đó như Trần văn Tuyên, Phạm Nam Sách, Nguyễn Phước Đại (bà) Vũ văn Huyền, nhà báo Phan lạc Phúc tức Lô Răng, Nguyễn hữu Hùng tức Hồng Dương và Phạm văn Tươi tức Tú Xe v.v, nhưng bây giờ nhiều người trong số người đó đã đổi ý, họ không ra tranh cử nữa. Cái cung cách tranh nhau nộp đơn tại Tòa ĐĐ Chánh của những người ra tranh cử, tranh nhau tới đánh nhau, tới chửi nhau, tới độ "tê" cả ra trước Tòa ĐĐ Chánh đã khiến cho họ nhem tèm. Có người chột nộp đơn một hai ngày sau đó cũng đã làm đơn xin rút tên ứng cử. Họ

không sợ thất cử, mà họ sợ đắc cử phải ngồi chung với những người liều may mắn vào được Hạ Viện đã tranh giành nhau tới đánh, chửi nhau khi nộp đơn kia.

Sự không ra ứng cử, hay sẽ nộp đơn rút tên tranh cử, chứng tỏ họ đã hết can đảm. Còn gì để mà tin tưởng nữa đây. Việc Quốc Gia tuy là việc chung, nhưng lúc này, thời xin giành để cho những người được chế độ chiều đãi. Họ chỉ ngậm ngùi, vì chế độ sẽ như giòng nước lũ cuốn họ đi theo như những cánh bèo mà họ không phương trôi ngược lại.

VC đưa người vào Hạ viện ?

Tại Luân Đôn, Nghị sĩ Đặng văn Sung, một Nghị Sĩ có khuynh hướng thân hành pháp đã cho biết là VC sẽ đưa người vào Hạ Viện qua kỳ bầu cử tháng 9 này.

Lời nhận định của ông Nghị sĩ Đặng văn Sung có vẻ đúng, vì lúc này là lúc bắt đầu cho cuộc đấu tranh chính trị bùng khởi mãnh liệt. Lẽ dĩ nhiên những người mà VC cài vào Hạ Viện phải là người hợp pháp, hợp pháp trước luật lệ của ta, và những người này sẽ phá nát Hạ viện bằng những đạo luật gây tai hại cho nhân dân, dồn nhân dân vào thế chống đối tích cực hoặc chán nản chính quyền. Trong lúc đó, những người Quốc Gia chống Cộng lại bị kẹt bởi nhiều luật lệ tranh chấp vào Hạ viện. Những người Quốc Gia đó sẽ đứng vòng ngoài để mà uất ức nhìn bọn VC múa may trong tòa nhà Lập Pháp mà không làm gì được họ.

Hiện nay Nghị Sĩ Sung đang trên đường đi Mỹ, chưa hiểu chuyến đi này Nghị Sĩ Sung sẽ có những trách vụ nào phải làm, nhưng nếu có những trách vụ, thì những trách vụ đó lúc này liệu có còn hợp thời nữa không, vì 7 điểm hòa bình của phe VC đưa ra đã làm xoay chuyển nhiều dự tính.

Có điều lạ là không hẹn mà nên, Nghị Sĩ Sung sẽ đụng đầu với cựu Nghị Sĩ Trần văn Đôn tại Mỹ, ông Đôn đi Mỹ làm gì, và nhất là cũng như ông Sung, ông Đôn chỉ tới Mỹ sau khi đã ghé Ba Lê. Hiện tại một văn phòng của Mặt Trận Cứu Nguy Dân Tộc của ông Đôn tại Ba Lê đã lên tiếng cổ vũ cho 7 điểm hòa bình của phe CS, và coi thành lập ngay một chính phủ hỗn hợp tại Nam VN. Sự lên tiếng mau mắn của văn phòng đại diện MTCN của ông Đôn tại Ba Lê đó đã chẳng khiến cho mấy ai lạ, vì lập trường của ông Đôn là lập trường đứng giữa, lập trường đánh đu giữa 2 phe Tự Do và CS. Tường nên nhắc lại, ông Sung trước đây đứng chung liên danh Nông Công Bình với ông Đôn và đắc cử vào Thượng Viện năm 1967, sau này ông Sung mới tách ra để đi riêng.

Trở lại với chuyện VC sẽ gài người vào Hạ Viện, hẳn nhiên nhà nước ta sẽ nói ngay là chẳng bao giờ VC có thể cài người vào HV được hết, vì ta đã kiểm soát được trên 99 phần trăm dân số, kiểm soát cả người và tư tưởng của từng người (?).

Còn giữ vững lập trường không ?

Theo tờ Độc Lập, thì trong buổi khai mạc hội phát triển giáo dục Đô Thành một hai ngày sau khi Thị Bình tung ra 7 điểm hòa bình, và một ngày sau khi gặp gỡ ông Kissinger, phụ tá chính trị của ông Nixon ông Tổng thống Nguyễn văn Thiệu đã không đá đồng gì tới lập trường bốn không của ông hết. Trái lại ông còn nói rõ là ông chủ trương giải quyết chiến tranh bằng đường lối thương nghị.

Có người cho là ông Thiệu đã mạnh nha tư tưởng thay đổi lập trường, nhưng tôi không tin, vì ông Thiệu đã từng tuyên bố là thà ông không làm Tổng thống chứ không chịu thay đổi lập trường. Và ông Thiệu cũng từng cho rằng, những kẻ nào vì nhu cầu chính trị, nhu cầu kiếm phiếu mà thay đổi lập trường là vô liêm sỉ.

CÁM CÚM — SỔ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẤP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)



Nhãn Hiệu
Con Voi Đỏ

HẾT ĐAU BAOTỬ

Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN : Trị ung loét
bao tử, dạ dày, đau dạ dày cấp tính.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử
kinh niên và cấp tính, đau
bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN : Công hiệu
chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống bán
tại các nhà thuốc Tây.





CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xé grom đầu chém ruồi

VĂN-QUÂN hạ thủ

Về một người đã ra đi

Dù trước hay sau, con người ai cũng có một cái chết. Chết tức là đi ra khỏi cuộc đời để vào cõi hư vô. Anh sinh viên Luật Lê Khắc Sinh Nhựt cũng không thoát ra khỏi thông lệ ấy. Có điều, cái chết đến với anh thật bất ngờ. Anh không hề chuẩn bị để đón nhận nó.

Với 23 tuổi đời, anh Nhựt còn trẻ lắm, còn yêu đời lắm, anh chưa hề nghĩ tới cái chết. Khi dần thân vào con đường hoạt động của tuổi trẻ, anh cũng không hề có ước vọng mình sẽ chết đi ngay bây giờ để được đời ca ngợi như một anh hùng. Anh còn gia đình, còn người yêu, còn cả 1 tương lai màu xanh trước mắt, anh chưa cần chết đi để làm anh hùng quá sớm như vậy.

Nhưng người khác đã đem cái chết đến cho anh, bắt anh phải nhận, 3 viên đạn của một kẻ lạ mặt, vào 10 giờ 45 sáng ngày 20-6, đã kết liễu tính mệnh của người sinh viên trẻ.

Thủ phạm giết anh Nhựt được trình bày là một tên Cộng sản với mấy tấm hình in trên báo. Sự giải thích như vậy thật là dễ dàng, thật là giản dị. Tuy nhiên, dù thủ phạm là ai thì hẳn cũng vẫn là con người, một con người phục vụ cho bạo lực, cho tội ác. Một khi con người còn đối xử với nhau bằng bạo lực và tội ác thì thật ra chẳng còn cái gì để nói nữa. Anh Lê Khắc Sinh Nhựt còn ngây thơ nên không hề nghĩ rằng bạo lực một ngày kia sẽ đến với anh, cướp mất cuộc sống của anh. Với hai mươi ba tuổi, anh chưa thể có những kinh nghiệm về người lớn, về những thủ đoạn chính trị, về những mưu đồ của một bầy sa tăng đội lốt người.

Thế rồi, với hăng say, với nhiệt huyết của tuổi trẻ, anh đi vào con đường hoạt động mà anh cho là lý tưởng. Anh ra tranh cử làm đại diện sinh viên Luật. Anh còn làm Phó chủ tịch trong một liên danh ứng cử Tổng hội Sinh viên. Theo sự kê khai của bạn bè thì anh có vẻ tích cực hoạt động. Việc làm của anh đúng hay sai, chưa cần phê bình vội, chỉ biết anh đã nhiệt thành trong công việc, anh còn giữ được lòng hăng say của tuổi trẻ.

Nguyên nhân đó đó, lòng hăng say đó cũng đủ đáng quý rồi. Nhưng anh có ngờ đâu chính những thứ ấy đã đưa anh vào cõi chết, biến anh thành nạn nhân của những thế lực chính trị bỉ đĩ, của một guồng máy giết người tinh vi.

Nay, anh đang nằm sâu dưới lòng đất lạnh. Những tiếng khóc than, những lời khen tặng, tiếng nói của những người còn sống, đối với anh, đều trở thành vô nghĩa. Nhiều khi nó còn làm cho anh, ở một nơi nào đó, phải bực mình vì sự giả dối, tự lợi của một số người. Anh không muốn nhìn, không muốn nghe gì nữa. Anh đã ra khỏi cuộc đời khốn nạn này rồi. ✕

Kể viết những dòng này, khoảng 10 năm trước đây, cũng học ở ngôi trường mà anh đang học bây giờ, cũng tranh đấu, cũng hăng say, nhiệt thành và tự tin như anh. Cũng phải đương đầu với bạo lực cũng những phủ phàng của trường tranh đấu. Nên tôi hiểu anh, thương anh vô cùng. Tôi chỉ hơn anh khoảng 7, 8 tuổi thôi, chúng ta cùng một thế hệ, cùng sinh ra đời dưới những ngôi sao xấu. Tuổi trẻ chúng ta khốn khổ, gian truân hơn bất cứ tuổi trẻ nào trên thế giới này. Vừa mở mắt chào đời, đã thấy quê hương khói lửa, đã thấy hận thù, ghen ghét, bất công, hà hiếp khắp nơi. Chúng ta chưa hề biết đến thanh bình, đến độc lập tự do thật sự. Chỉ thấy một quê hương tan nát với một bọn người muốn đời sống kiếp ngựa trâu, với bạo tàn áp bức, với những tham vọng điên cuồng, khát máu...

Chúng ta không thể yên tâm học hành được

như những tuổi trẻ khác. Chúng ta đã vừa phải học, vừa phải tranh đấu để mong làm được một cái gì cho đồng bào, cho Tổ quốc. Trong lòng chúng ta hằng ấp ủ một mùa Xuân Chiến thắng Quang Trung thuở nào, hằng ước mơ một buổi sáng mai thức dậy được thấy đất nước thanh bình, người người hòa hài, thương yêu nhau, dân tộc ấm no, hạnh phúc.

Và, chính vì những ước mơ đó mà chúng ta đã dần thân vào con đường tranh đấu. Chúng ta không thể dừng đứng trước sự đau khổ của đồng bào. Cuối cùng chúng ta đã gặp phải bạo lực. Biết bao người bạn của tôi, của anh đã gục ngã trước những kẻ thù đầu mặt. Nay lại đến lượt anh, anh Lê Khắc Sinh Nhựt. Người ta đã giết anh để rồi quàng vòng hoa thương nhớ lên xác anh. Anh không nhận cũng không thể được. Trong hiện tại, bạo lực đã thắng và tuổi trẻ chúng ta còn phải hy sinh. Nhưng trong tương lai, tôi tin, tuổi trẻ phải thắng bạo lực và chúng ta phải làm được một cái gì, như dân tộc Pháp xưa kia đã phá tan nhà ngục Bastille vậy.

Có điều anh Lê Khắc Sinh Nhựt đã không còn ở cuộc đời này nữa. Anh đã từ giã nó để đi vào một thế giới khác hoàn toàn mới lạ, ở đó, có thể không còn hận thù, không còn chém giết, không còn tranh giành nhau danh lợi. Nói theo những nhà tu thì cái chết hiện tại đã đưa anh Nhựt vào một cõi sống đời đời vĩnh cửu. Và biết đâu đó chẳng phải là điều may mắn cho anh. Giờ đây, chỉ còn là trách nhiệm của những người còn sống, của các bạn anh. Tuổi trẻ Việt Nam sẽ không thể gục ngã hết được!

Phải thư hùng trước đã

Thế giới gần đây có những biến cố quan trọng làm mọi người chú ý. Nào là vụ những tài liệu tối mật về quốc phòng nước Mỹ bị báo chí tiếp tay nhau phanh phui khiến chính quyền Nixon lúng túng. Rồi tới cái chết đột ngột, bất ngờ của ba phi hành gia Liên xô sau chuyến bay du dương 25 ngày vòng quanh không gian trên phi thuyền Soyuz 1 làm cả thế giới phải ngậm ngùi thương tiếc.

Nhưng cuối cùng, có lẽ thời sự Việt nam vẫn còn là một truyện dài hấp dẫn hơn cả. Chiến tranh và Hòa bình VN vẫn là đề tài sôi động được khắp nơi bàn tới, 25 năm "đội chiến từng ngày" đã làm dân tộc Việt mệt mỏi. Cuộc tham chiến của ngót nửa triệu quân Mỹ ở xứ này cũng làm dân chúng Mỹ phẫn nản. Từ đó, phe chủ hòa đã dần dần lấn át phe chủ chiến. Sự kiện này đã khiến cho Ních đại đế bối rối và có ý muốn chiều theo áp lực của số đông. Thế rồi bất ngờ, đại diện phe bên kia lại tương ra 7 điểm đề nghị mới về chiến tranh, hòa bình. Lập tức, chính quyền Nixon vô ngay những đề nghị này để nghiên cứu và báo chí thế giới đã đưa nhau bình luận, coi đó như một lối thoát khả dĩ tốt đẹp cho những kẻ trong cuộc.

Trong khi đó, tại Anamta, tức là xứ chịu đựng cuộc chiến dài nhất thế kỷ, trong buổi lễ mới đây, Chánh Vương đã tuyên bố rằng, vào năm 1973, sẽ có một trận thư hùng giữa Nam và Bắc VN rồi sau đó mới có một giải pháp "hoặc quân sự, hoặc chính trị cho VN".

Nhiều khi có những vấn đề tưởng đâu như rất trọng đại nhưng lại được quan niệm một cách rất đơn giản, như thế chuyện riêng của một cá nhân. Cuộc chiến Việt Nam đã từng kéo dài suốt 1 phần 4 thế kỷ, đã làm biết bao gia đình tan nát, đã làm cho dân tộc này nghèo đói và sống lại lại hàng trăm năm so với những quốc gia văn minh. Sự đau khổ đó đã làm thế giới xúc động và mong mỏi những thế lực thù nghịch hiện

tại hãy buông tha dân tộc này. Thế nhưng, Chánh Vương lại muốn rằng còn phải có một trận thư hùng mãi vào năm 73 nữa rồi hãy có một giải pháp quân sự hay chính trị để giải quyết. Vào năm đó, có lẽ Chánh Vương đang cần hy sinh trong nhiệm kỳ của Người.

Còn nhớ, cách đây 3 năm Chánh Vương nói hòa bình chỉ còn 100 thước nữa là nhảy tới. Nhưng ít lâu sau, người lại bảo hòa bình sẽ tới trong vài ba niên nữa. Còn bây giờ, Người xác định rõ là phải sau năm 73 mới hy vọng có hòa bình. Thành ra, hòa bình trong trường hợp này như một sự ban phát, một đặc ân, một sự tùy hứng chứ không phải 1 nhu cầu khẩn thiết của toàn dân.

Có điều không hiểu Chánh Vương đã đưa vào đâu để khẳng định phải có 1 trận thư hùng nhất định vào năm 73 rồi mới có thể có hòa bình? Tại sao lại phải năm 73 mà không cuối năm nay hoặc sang năm? Có lẽ Chánh Vương muốn trận "thư hùng" đó chỉ xảy ra khi Người sắp thôi không hy sinh nữa chăng? Nếu vậy, tất cả những nỗ lực vận động cho hòa bình bây giờ phải chẳng cũng bằng thừa vì mãi tới năm 73, sau trận thư hùng, mới có giải pháp cho VN được? Như thế hãy để tới lúc đó vận động cũng không muộn.

Chánh Vương đã xác định là Người không hiểu chiến. Cho nên, nếu như Người kéo dài chiến tranh tới năm 73 để chờ có một trận thư hùng chắc hẳn cũng vì Người tha thiết với hòa bình. Hòa bình nhân nha như vậy mới chắc ăn và Người mới xứng đáng với hai chữ "hy sinh"! Không biết trong cuộc gặp gỡ vừa rồi, Chánh Vương đã nói quan niệm này với ông Kissinger chưa?

Nền dân chủ nào lý tưởng?

Hai tờ báo New York Times và Washington Post tại Huế kỳ vừa anh liệt thắng kiện nhà nước. Họ được tiếp tục công bố những tài liệu tối mật của bộ quốc phòng Mỹ về chiến tranh VN mà không bị kết án là "làm nguy hại đến an ninh Quốc gia."

Bản án vừa được công bố là được thi hành ngay. Chính quyền Nixon dù hung hãn tới đâu cũng vẫn phải tôn trọng công lý, không thể tìm cách ngăn trở hay trì hoãn bản án được, tức là chỉ còn biết đau khổ lặng lẽ mà nhìn bọn báo chí tiếp tục công bố tài liệu mật. Có lẽ chỉ những ai đã từng bị thua kiện mới hiểu rõ tâm trạng của chính quyền Nixon hiện tại. Tối cao Pháp viện Mèo đã bênh vực đệ tứ quyền mà ức hiếp nhà nước Nixon. Thế mà nhà nước này vẫn không làm gì được.

Sở với nhà nước Anamta thì nhà nước Mèo đã quá nhu nhược và quá rét trước bọn báo chí. Nếu trong tay nhà nước ta thì bọn báo chí gang người này đã bị tịch thu từ khuya và bản án của Tối cao Pháp viện, nếu có, cũng chỉ coi như đồ bỏ. Bằng cứ là trước đây, Nghị Chức đã cả thắng vụ kiện kiện ước song hành nhưng rồi song hành kiện ước vẫn còn đó, bọn dân ngu khù đen vẫn bị "đánh thuế vi hiến" mà chẳng được 1 đồng xu bồi thường nào cả. Rồi tới vụ kiện bản án Trần Ngọc Châu, người kiện cũng thắng nhà nước, nhưng cho tới nay, người tình của nàng Kiều LaĐồ vẫn còn được "bảo vệ an ninh" thật kỹ. Sự kiện này đã chứng minh hùng hồn rằng nền dân chủ xứ ta đã đạt tới một trình độ phân quyền lý tưởng, trong đó, hành pháp hoàn toàn độc lập với tư pháp. Người dân cứ việc vạch đơn kiện nhà nước và Tối cao Pháp viện cứ việc xử án. Còn việc có thi hành bản án ấy hay không thì đó là quyền độc lập của hành pháp, kẻ khác không được xen vào. Cũng như Hiến pháp cho phép báo chí được tự do thông tin nhưng rồi báo chí vẫn bị tịch thu và đó cũng là quyền độc lập của hành pháp đối với hiến pháp!

Cho nên, dù sinh sau đẻ muộn, nền dân chủ Anamta đã ăn đứt nền dân chủ Huế Kỳ. Cũng chính vì thế mà hiện nay có phong trào cá nhân vạch đơn kiện nhà nước tung bùng để nói lên tính chất lý tưởng của nền dân chủ xứ này. Tuy vậy, nhà nước vẫn không nao núng vì dù cho ai thắng kiện đi nữa thì tình trạng vẫn thế, tức là không có một sự thay đổi nào. Ít ngày nữa, tới ngày nộp đơn ứng cử TT, Phó TT, khoản 7 điều 10 dù có bị các bố Tối cao Pháp viện xử thua đi nữa thì chuyện cũng đã xong rồi, con kiến vẫn là con kiến mà cú khoai vẫn là cú khoai.

Ních đại đế cũng là một tay ma nớp có hạng nhưng dù sao cũng còn phải học hỏi nhiều ở xứ người. Có thể mới hy vọng khá hơn được và mới có thể còn được "hy sinh" trong nhiệm kỳ sắp tới.

Nửa đùa nửa thật



Tranh nhau số đầu.

Cái vụ mở màn cho cuộc đua chạy vô Nhà Hát Tây đã mang lại nhiều hứa hẹn sôi nổi và li kỳ hấp dẫn. Nó có đủ tư cách để báo trước rằng, rồi đây, nhiệm kỳ sắp tới cũng như nhiệm kỳ trước, sẽ đem lại cho đảng Cái Bang nhiều thứ mặt mọt mặt mọt.

Vâng, ngay từ tinh mơ 30-6, tức là ngày nhận đơn, các nam nữ ứng cử viên đã xấp mùng trước cổng các tòa hành chánh, châu hầu như chó châu đống rác, để chờ đến giờ mở cửa là a la xô vào nộp đơn để lấy những con số đầu. Phần lớn người ta chỉ khoái những con số 1, số 2, số 3 hoặc cũng lắm thì số 7, số 8 chứ chẳng có mấy ai lại chịu lấy những số cuối. Như cái hội bầu cử Thượng Viện, tướng Huỳnh văn Cao đã cử 2 thuộc hạ, to lớn như hộ pháp thay mình đi tranh chỗ trước để lấy cho kỳ được cái số 1. Chả một ai dám mó để ngựa để dựng vào người của ông tướng. Và người ta dành nhường cho ông tướng cái số rạch.

Nơi cái gương cao đẹp của tướng Huỳnh văn Cao, những tay ứng cử viên nhà giàu ở đô thành và Gia Định cũng cho các tay sai đi giành chỗ trước. Đưa thì sai con sen, đưa thì sai thằng nhỏ, có đưa lại cho tài xế hoặc vú già. Thiêng thứ ra trong cái đám nhân loại đi nộp đơn ấy, người ta nhận thấy có đống đủ các thành phần. Từ những cu li cu leo, con sen thằng nhỏ, chấy xé, ma cà bông ma cà cúi, các bố thầy tư xuất rồi những đồ ăn mày ăn xin đến những nhà đại trí thức như Hồ Hữu Tường và học giả Đỗ Đình Quí, một vị tổ sư tốc kê của đất nước Mít thân yêu.

Tất nhiên là trong lúc tranh giành nhau để lấy chỗ thiên hạ đã chen lấn nhau bằng thích. Có em mari sến bị huých tung cha nó cả cuốc sẽ rớt xuống đất. Nhiều anh tài rạch cả quần lẫn áo. Chưa đến giờ phút khai mạc mà người ta đã đảo cha bới mẹ nhau tùm lum tã la.

Một vụ đụng độ đã xảy ra giữa vị tài xế của Cái Bang Diệp Văn Hưng mí li bà vú già của mụ nặc Đỗ Trần Dạ Xoa. Lão tài xế vốn là dân mãi võ Sơn Đông, cao lênh khênh như cái cột đèn và to như cái bồ sát cạp, ấy thế mà cũng không địch lại nổi cái sự mềm loa mép, giải của bà vú già và mụ Dạ Xoa.

Rốt cuộc, Diệp sến sáng xin chịu chào thua ngay mà rằng:

— Chỉ thích nằm trên thì em xin nhường ngay. Em nằm dưới càng tốt. Đồ tởn sứt lao động.

Tại đơn vị I Gia Định, mặc dầu Cái Bang Trần qui Phong đã huy động gần một tiểu đội bồi đắp của 8-ten Catinat đến để tranh chỗ trước, nhưng các đảng nghị viên lại khôn ngoan hơn. Chưa tới giờ mở cửa, họ đã chui vô cổng hậu và ngồi thủ lù ở đó từ bao giờ. Có một vài anh còn mang sẵn cả màn mùng ăn trực nằm chờ từ lúc nửa đêm. Nhiều anh một đi tiểu cũng cóc dám vô toa lét vì sợ người khác tranh mất chỗ, nên đi... đi vung vít, khiến cho mấy bác loong, toong, buổi sáng tới sở làm việc đã phải kêu trời vì trước cái sân sỏi của tòa Tỉnh mù xú ố xông lên nồng nặc, chịu không thấu.

Và tranh nhau nâng bi

Hai anh Nghị hờn, một anh là vua Pháo lậu, một anh là tổ sư bờ lờ đã mở một trận thư hùng ở ngay giữa chốn nghị trường chung qui cũng chỉ vì tranh nhau nâng bi. Chả là kỳ này cả hai anh chàng đều ra tranh cử. Và nếu muốn đắc cử thì điều tối cần thiết trước hết phải chịu khó nâng bi các cha, rồi thứ mới đến nâng bi các Xếp. Có bao nhiêu Xếp, bao nhiêu cha, họ đều tìm cách nâng bi hết chọi.

Đôi mi các cha thì họ đặng bánh thánh. Còn đôi mi các Xếp thì họ đặng kiệu nghị, để ca tụng công đức để thỉnh cầu các Xếp hy sinh.

Trong cái vụ nâng bi này, nghị viên bờ lờ đã tỏ ra có một kỹ thuật vô cùng khéo léo chọi hẳn hơn vua Pháo lậu một bậc. Những kẻ được nâng bi chẳng những không bị nhột mà còn khoái ti đến nỗi bần rùn cả chân tay ra nữa. Còn vua Pháo lậu thì nâng bi một cách số sàng quá

xá làm cho kẻ được nâng bi chẳng những không cảm thấy sung sướng chút nào mà li còn bực tức là đặng khác.

Do cái sự trâu bực ghét trâu ăn, vua Pháo Lậu đã sinh sự, sự sinh mí nghị bờ lờ rồi ỳnh ông bạn đồng viện học xi đầu ngay trước diễn đàn. Nội vụ được đưa tới nơi cò bót. Nghe đầu nghị bờ lờ đã lấy giấy chứng thương của đốc tờ để kiện vua Pháo Lậu về tội hành hung và làm cho mình bắt lực mất một tháng.

Nhưng vua Pháo Lậu không tin vào cái giấy chứng thương của vị lang băm kia. Ông ta đã cử ngay bà vợ tới nhà nghị bờ lờ để xét xem rằng thì là hẳn ta có quả thật bắt lực hay không?

Bi giờ mới cho điều tra

Ngay sau bữa thi Tú tài II, báo chí đã làm rùm beng lên về cái vụ lộ đề thi tại một trung tâm thi ở Dalat. Ngày hôm đó, ông giám thị phòng thi tên là Cao đức Vũ có bắt gặp 1 thí sinh có sẵn 1 bài toán với 1 bài giải sẵn ở trong tay. Lúc đó đề thi chưa mở, vì thế ông ta cũng chỉ canh chừng mà thôi.

Nhưng đến lúc mở đề thi ra thì mới thấy rõ là cái bài toán với bài giải sẵn của thí sinh kia giống y hệt như đề thi. Ông Giám thị bèn cho mời ông chánh chủ khảo của trung tâm đến để lập biên bản. Và ngay hôm ấy, biên bản được gửi về cho Nha Khảo Thí ở Saigon.

Người ta được biết rằng, viên thanh tra Phòng Mật của Nha Khảo Thí là người chịu trách nhiệm ra đề thi. Và phong bì đựng đề thi lúc mở ra không có qua một dấu vết gì để chứng tỏ rằng nó đã bị bóc ra trước. Hãy còn nguyên si. Như vậy sự lộ đề thi không phải xuất xứ từ nơi nhà nước địa phương.

Thế thì đũa khôn nạn nào đã phuyết cái đề thi này cho tên thí sinh kia giờ trở gian lận?

Điều này, hẳn rằng chỉ có viên thanh tra Phòng Mật và Nha khảo thí là biết rõ mười mười.

Nhưng khi biên bản gửi về Saigon thì Nha khảo Thí đã nhận chìm xuống luôn để che chở cho cái ông thanh tra đó. Trong khi dư luận chú ý bời um xùm thì cái Bộ rất có giáo dục lại cứ nín khe, phải đợi tới khi các đảng Thượng nghị sĩ đưa nội vụ ra trước diễn đàn mở xé, lúc ấy ông Tổng Ngô Khắc Tinh mới thoát ra khỏi cơn bất tỉnh nhân sự mà lên tiếng rằng sẽ cho điều tra.

Ừ chao! Sao không đề đến Tết Congo rồi hãy điều tra cho nó tiện việc.

Thiệt chẳng bù mí li cái vụ ông Đình Trần Thường, cựu Giám đốc Nha Khảo Thí đạo nào.

Thiệt ra ông Đình Trần Thường chả có tội lỗi mẹ gì hết. Chỉ là nạn nhân của cái sự trâu bò húc nhau giữa hai phe Nguyễn văn Thọ và Lê Minh Trí. Ông Thọ đi doong rồi ông Thường cũng đi doong luôn. Không những thế, người ta lại còn trừ ếm đến cả đứa con trai của ông Thường. Mặc dầu cậu ta đã đậu Tú tài II và được vào học tại Y Khoa, vậy mà người ta cũng bắt cậu phải thi lại hết.

Nhưng oái oăm thay, lúc thi lại cậu ta lại còn đỡ với số điểm cao hơn trước.

Trừ ông bố rồi trừ luôn cả ông con, như thế mới thiệt là tợn nhân.

Còn cái vụ này, liệu người ta có giỏi cho chìm xuống luôn không đây?

Liệu có đ m ngồi xòm lên dư luận không, hở bố Bất Tỉnh?

Một phát giác rất gan!

Trung tá Bùi thế Dung, nguyên Thiết đoàn trưởng Kỳ binh 11, vừa viết xong một tập bút ký đầy trên 200 trang, nhan đề "Hạ Lào không phải khu vườn hoang."

Ngay từ khi khởi đầu trận đánh, Trung tá Dung đã mang quân từ Bến Hải đổ vào rừng núi

Hạ Lào, đi tiên phong, xé núi, bắc cầu, uyển cho bọn CS phải chạy tơi bời lá liễu rã rời cành huê. Và khi tiến về đặng sau, tức là ô rơ lui (trong danh từ quân sự không có chữ rút lui tức là tiến về đặng sau vậy), thì đi đoạn hậu, để căn đường truy kích của địch và bảo vệ các đơn vị bạn.

Chiến đấu một cách anh dũng như vậy, rút cuộc Trung tá Dung được thưởng một cái mẽ dày "ngồi chơi xơi nước", vì cái tội vạ miệng. Trong một cuộc phỏng vấn của các phái viên hãng A.B.C. ông đã đại dột đem nói toạc móng chó tất cả sự thật về cuộc chiến tại Tchêpone. Nhưng trong cái thiệt thời cũng lại có những sự hay ho.

Sau một thời gian dài ngồi chơi xơi nước, ông Dung đã hoàn thành xong cuốn bút ký ấy. Nội dung của nó nội lên những chi tiết độc đáo, từ những trận pháo chiến khiếp đảm, những cuộc giao tranh đẫm máu, những cuộc hành quân nghệt thờ, đến những cái sống và những cái chết lủa phiêu nhau và liên tiếp nhau diễn ra trên những vùng đất u buồn đầy lam sơn chướng khí và không có tên trên bản đồ.

Có một điều rất nên là một sự li kỳ khó tin và chưa ai biết tới cũng được tác giả tiết lộ trong thiên bút ký này: lý do đưa đến cuộc « điều động chiến thuật » (danh từ mới trong địa hạt quân sự, cũng có nghĩa là rút lui) sớm hơn dự tính là do lỗi lầm của một người đàn bà — một mụ... điên!

"Hạ Lào không phải khu vườn hoang" sẽ làm cho nhiều ông tướng phải rất bần cái mình. Nó còn ghê hơn cả những tài liệu mật về chiến cuộc ở nước Mít mà mấy tờ báo Mèo vung tung ra và làm rung chuyển cả tòa Bạch Ốc.

Đề nghị mới toanh!

Các đảng bạn dân vừa mới có một sáng kiến mới toanh là sẽ đem căn cước tới phát tận nhà dân chúng. Trước kia thì nhà nước dọa rằng, căn cước mần xong, cứ để i ra đấy, không đến mà lấy thì có chầu bị bóc bốp. Nay nhà nước đã thay đổi lập trường, thực hiện đúng mức khẩu hiệu "dân vi quí", nhất là lại sắp tới thời gian bầu cử, nên chỉ sẽ xi xóa hết. Ai không chịu đi lãnh thì sẽ mang tới tận nhà và giao tận tay.

Tấm lòng quí hóa của các đảng bạn dân thiệt là nên bóc thom một cách ra rít.

Tuy nhiên, còn một vấn đề khác nữa cũng làm cho dân chúng mất rất nhiều thì giờ vàng bạc. Đó là việc đi coi danh sách cử tri, rồi lại đi lấy thẻ cử tri. Bi giờ là thời buổi thóc cao gạo kém, phân xuất ra quần, rồi kiếm ước song hành nó thì đua nhau số hành hạ con người ta. Suốt ngày cứ tới thăm mặt mũi trong việc kiểm tiền, thử hỏi còn thì giờ mở mà đi mở mần xem danh sách có tên mình không, rồi lại phải com nắm com gói xếp hàng đi lấy thẻ cử tri.

Chi bằng, công việc phát thẻ cử tri, nhà nước giao cho các ứng cử viên Cái Bang là gọn nhất. Họ sẽ mần một công đôi ba việc. Trong lúc đi phát thẻ, họ sẽ lợi dụng cơ hội ấy để tuyên truyền vận động. Và các cử tri cũng nhìn rõ thấy cái mặt ngang mũi dọc của cái người sắp đại diện cho họ trong Nhà Hát Tây. Họ sẽ có thể chọn lựa một cách đích đáng, để khỏi bói nhảm, bần nhảm những tên khôn lỏi ăn cắp tượng Chăm, buôn lịch còi chướng, buôn lậu đồng hồ Seiko, si líp sủ chĩnh, buôn vòng thoi, á phiện, những tên chuyên môn gạt gù và dăng kiến nghị.

Đưa thẻ cử tri đến tận nhà có rất nhiều điều lợi ghê lắm. Sẽ tăng gia được số lượng những người đi bầu. Nếu không thì nhất định rằng, có những đứa đại lừa nhất định cứ nằm i ở nhà không có bao giờ theo đi lãnh thẻ.

Xin nhà nước cứ mần thử 1 phát coi chơi.

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

- AN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LẠNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SINH BYTICQBP)

TỐI CAO PHÁP VIỆN BỊ TÒA ÁN ĐƯ LUẬN XÉT XỬ TRONG KHÍ NGỒI TÒA XỬ KHOẢN 7 ĐIỀU 10

● **Uy tín của Tối Cao Pháp Viện lên hay xuống, đều tùy thuộc vào kết quả phiên tòa xử khoản 7 điều 10 ngày 8-7-71.**

Thử thách mới

Sau khi tại qua nạn khải, chính thức được luật mới thừa nhận cái thể hợp hiến, Tối Cao Pháp Viện lại gặp ngay một thử thách mới, đó là vụ kiện khoản 7 điều 10. Ngay sau khi luật bầu cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống ban hành vào ngày 23-6, đã có tất cả ba người đi kiện tại Tối Cao Pháp Viện là nhà văn Cao thế Dung, tức ký giả Như Hà, dân biểu Trần công Quốc, và cựu Tỉnh Trưởng Nguyễn Trần. Cả ba người cùng kiện về khoản 7 điều 10 của luật bầu T.T, điều khoản này quy định mỗi liên danh ứng cử phải có sự giới thiệu của ít nhất 40 dân biểu nghị sĩ, hay 100 nghị viên.

Điều khoản trên bị kiện vì hiến, vì hiến pháp không có quy định sự giới thiệu, vì sự giới thiệu biến cuộc bầu cử trực tiếp thành bầu cử lưỡng cấp, vì với việc giới thiệu, các dân biểu, nghị sĩ và nghị viên bầu trước, rồi dân chúng mới được bầu sau.

Năm 1967, trong luật bầu cử Tổng Thống cũng có khoản 7 điều 10, và đã bị Trung Trưởng Thiệu cho là vi hiến, nên yêu cầu bỏ đi.

Khi số báo này tới tay bạn đọc, thì Tối Cao Pháp Viện đã hoặc đang xử về khoản 7 điều 10. Theo cái tin tức đã được loan báo, phiên xử diễn ra vào ngày 8-7-1971. Phiên Tòa này là thử thách vô cùng gay go cho Tối Cao Pháp Viện.

Người làm sao chiêm bao làm vậy

Mặc dầu luật mới vừa được ban hành chấp nhận cái thể hiến lại của TCPV, nhưng điều 25 mới của luật tổ chức và điều hành TCPV đã mặc nhiên chấp nhận một danh sách ứng viên viên TCPV trước 30 người, nên TCPV hiện tại (được chọn trong một danh sách 24 người) không thể không có mặt cảm về cái thể của mình.

Chắc chắn là dự luận sẽ căn cứ vào phán quyết của TCPV liên quan khoản 7 điều 10 để phê phán về sự vô tư hay không, và về tư cách của các vị Thẩm phán Tối Cao Pháp Viện.

Ngay từ sau khi có 3 người nộp đơn kiện khoản 7 điều 10, đã có những dự luận chứa đựng đôi chút mỉa mai, quả quyết rằng thế nào những người đi kiện

cũng thua. Vì TCPV sẽ xử khoản 7 điều 10 hợp hiến. Nguồn dự luận này không đưa ra những luận cứ chứng minh rằng khoản 7 điều 10 hợp hiến, mà đã có ý nghi ngờ rằng Tối Cao Pháp Viện sẽ không dám xử khoản 7 điều 10 vi hiến, vì không dám làm trái ý Tổng thống Thiệu.

Luật Tây, luật Ta

Trong khi đó, những người vì những lý do riêng cố bình vực khoản 7 điều 10, vẫn chỉ nêu ra những luận cứ rích và thiếu vững chắc. Ví dụ người ta nói rằng nước Pháp cũng quy định ứng cử viên Tổng Thống phải được sự giới thiệu của 100 đại diện dân cư địa phương.

Luận cứ này khá nực cười! bởi vì luật lệ mỗi nước một khác. Hiến pháp mỗi nước một khác. Người ta có thể đem những nguyên tắc thuộc hình luật, hay dân luật của nước này để giải thích, tại dân luật và hình luật của nước khác. Còn công pháp, hoàn toàn tùy thuộc vào mỗi chế độ, tùy theo sự quy định của hiến pháp từng nước. Không nên đem công pháp của Tây để áp dụng hay giải thích công pháp của VN. Bởi vì công pháp của Tây tùy thuộc hiến pháp Tây. Trong khi luật bầu cử VN tùy thuộc hiến pháp của VN, mà hiến pháp VNCH ngày 1-4-67 thì con nít cũng biết rằng không phải là hiến pháp của Tây năm 1958, được tu chính năm 1962.

Hiến pháp và luật pháp Tây

Hiến pháp của Tây được chấp nhận trong một cuộc Trưng cầu dân ý năm 1958. Rồi đến năm 1962, Hiến Pháp Tây lại được tu chính về một số điều khoản liên quan đến quyền hạn của vị Tổng Thống. Quyết định tu chính cũng được chấp thuận bằng Trưng cầu dân ý. Cũng trong dịp Trưng cầu dân ý năm 1962 này, toàn dân Pháp đã chấp nhận một đạo luật bầu cử Tổng Thống, trong đó có điều khoản quy định ứng cử viên Tổng Thống phải có sự giới thiệu của 100 đại diện dân cư địa phương. Như vậy, luật bầu cử của Tây với nguyên tắc giới thiệu không do Quốc Hội làm ra, mà do toàn dân chấp thuận như đã chấp thuận hiến pháp, và tu chính HP. Nói khác đi, luật bầu cử mà Tây với nguyên tắc giới thiệu có giá trị như hiến

pháp, nên không ai có thể đề nghị được.

Ngoài ra, theo luật Tây, những đại diện dân cư địa phương có quyền giới thiệu ứng cử viên Tổng Thống tới gần bốn chục ngàn người (40.000). Đứng về phương diện thực tế, lấy 10 chữ ký giới thiệu trong tổng số gần bốn chục ngàn, là điều không mấy khó khăn.

Hiến pháp và luật pháp ta

Tại VNCH, nguyên tắc giới thiệu đã được nêu ra khi làm hiến pháp năm 1967, và đã bị Quốc Hội lập Hiến minh thị bác bỏ. Biên bản Quốc Hội còn ghi rõ trong công báo. Rồi nguyên tắc giới thiệu lại

được nhét vào luật bầu cử Tổng thống năm 1967. Nhưng cũng lại bị bác bỏ vì Trung Trưởng Nguyễn văn Thiệu, chủ tịch UBLĐQG cho rằng nguyên tắc này vi hiến, phản dân chủ, và vô lý. Rồi bây giờ, nguyên tắc giới thiệu lại được tái nhét vào luật bầu cử Tổng thống năm 1971.

Quốc Hội Lập Hiến đã gạt bỏ nguyên tắc giới thiệu.

Luật bầu cử năm 1967 đã gạt bỏ nguyên tắc giới thiệu, vì nguyên tắc này vi hiến, phản dân chủ và vô lý.

Thế mà bây giờ nguyên tắc giới thiệu lại được nhét vào luật bầu cử. Sự gượng ép và phi lý đã quá rõ ràng.

Về phương diện thực tế, nguyên tắc giới thiệu của Việt Nam theo luật bầu cử 1971 lại quá khắt khe lấy một trăm chữ ký trong tổng số 500 nghị

viên hoặc lấy 40 chữ ký trong tổng số hơn 190 dân biểu nghị sĩ, là một chuyện quá khó khăn, và sự khó khăn này đương nhiên là một sự hạn chế rõ ràng. Nếu so sánh với luật Tây, thì tỷ lệ giới thiệu của Tây là 3 phần ngàn (100 trên hơn 30 ngàn) còn tỷ lệ của VN là một phần 9 tức hơn 10 phần trăm, hay hơn một trăm phần ngàn.

Bao Công ra Tòa dự luận

Vì những lý do trên, có thể nói phiên tòa khoản 7 điều 10 vào ngày 8-7-1967 là một thử thách lớn nhất của Tối Cao Pháp Viện kể từ ngày được thành lập vào năm 1968 tới nay. Vì vụ án quá gay go, lại khó có thể xử huê. Và cũng khó bác về hình thức. Bởi nếu TCPV lấy lý do các đơn kiện đã được nạp trước

ngày luật bầu cử được đăng vào công báo, tức là trước ngày chính thức có hiệu lực để bác về hình thức, thì chính những người bị bác đơn hoặc nhiều người khác vẫn có thể kiện nữa, và TCPV sẽ lại phải xử.

Về nội dung, nếu xử khoản 7 điều 10 vi hiến, thì TCPV sẽ tạo được một dự luận tốt cho mình. Nhưng cũng chắc chắn rằng điều này làm phật lòng T.T. Thiệu, vì ông đã phải "hy sinh" bỏ lập trường năm 1967 để ban hành luật bầu cử với khoản 7 điều 10. Trừ khi sau ngày có văn Kissinger tới VN, có điều chi thay đổi thì không kể.

Nếu xử khoản 7 điều 10 hợp hiến, thì đẹp lòng Tổng Thống, nhưng ai cũng biết

trong trường hợp này TCPV sẽ phải đối phó với những dự luận vô cùng bất lợi.

Hậu quả phụ

Lại còn một hậu quả khác nữa, là theo thủ tục biểu quyết của TCPV, cái quyết định về tính cách hợp hiến hay vi hiến, phải có sự chấp thuận của 3/4 Tổng số thẩm phán TCPV. Nghĩa là khoản 7 điều 10 chỉ bị coi là vi hiến khi có 7 trên 9 Thẩm phán quan niệm như vậy. Trong phiên xử ngày 8-7, nếu chỉ có 5 hay 6 trên 9 Thẩm phán TCPV biểu quyết khoản 7 điều 10 vi hiến, thì điều khoản này vẫn được coi là hợp hiến, không bị hủy bỏ. Nhưng về phương diện, tình thần, khoản 7 điều 10 đã bị đa số Thẩm phán TCPV cho là vi hiến!

Rồi cuộc bầu cử Tổng thống vẫn diễn ra với luật bầu cử giữ nguyên khoản 7 điều 10 và TT Thiệu đắc cử. Một sự đắc cử hợp pháp, nhưng về tinh thần, vẫn có kẻ có quyền chỉ trích rằng T.T. đắc cử đã đắc cử bằng một luật bầu cử vi hiến. Và như thế, địa vị của vị Tổng Thống đắc cử có vững không?

Đó là tất cả những vấn đề, mà TCPV phải đối phó.

Ngày 8-7, Tòa Án Tối Cao xử khoản 7 điều 10. Nhưng trong khi 9 thẩm phán ngồi tòa, thì cũng là lúc TCPV bị tòa án dự luận phán xét. Và sự phán xét của tòa án dự luận tùy thuộc vào sự phán xét của tòa án Tối Cao.

GÃI HÁNG

Bóc lăm

Chiều 30-6, Hội Đồng Báo Chí đã làm lễ trình làng. Dịp này, ông Chủ Tịch đã đọc một bài diễn văn hết lời ca tụng hai cựu Tổng Trưởng Trương Tấn Tồn thất Thiệu và Ngô khắc Tinh trước sự hiện diện của hai ông này.

Dự luận ngỡ rằng ông Chủ Tịch Hội Đồng BC đã "bóc lăm" vì hai ông được bóc thớ kể trên, đều thuộc loài «vua sát báo» ông Tôn Thất Thiệu được làng báo tặng danh hiệu «vua đóng cửa báo». Cuối năm 1968, Con Ong đã bị ông Thiệu đóng suýt chết phải chạy thầy chạy thuốc mãi mới hồi sinh.

Còn ông Ngô khắc Tinh, thì được tặng danh hiệu «vua tịch thu báo», ngày nào cũng tịch thu, và có ngày tịch thu tới 13 nhật báo.

Thương nhau, bóc nhau là một đức tính tốt. Nhưng bóc lăm đôi khi cũng mệt lăm. Các thầy chích đạo nói rằng có người chết vì chính lăm...thuốc bỏ!

Nhà báo

Nhân dịp Hội Đồng Báo Chí đầu tiên của An nam ta làm lễ trình làng, có một người rất thiết tha với nền văn hóa dân tộc là cụ già Hoài Đức Đặng Hữu

Nghĩa đã bỏ tiền in lại một bài của Phạm Quỳnh viết về nhà báo VN cách đây 50 năm, để gửi tặng báo chí.

Nửa thế kỷ trước Phạm Quỳnh đã nhìn thấy địa vị quan trọng của báo chí nhưng nửa thế kỷ sau, nhà báo An Nam vẫn còn bị khinh như chó. Thọ Gãi xin trích sau đây phần kết luận của Phạm Quỳnh để đọc giả coi chơi.

«Nhà báo không những là có thể giúp cho chính trị hiện thời, mà lại còn có thể mở đường cho chính trị tương lai nữa. Bởi sao vậy? dân ta là 1 dân đương biến cải, mỗi ngày tất một khác, mỗi ngày tất xuất hiện ra những vấn đề mới cần phải giải quyết cho xuôi.

Nhưng nếu đợi cho đến khi những vấn đề ấy đã xuất hiện ra rồi mới tìm đường giải quyết thì kịp sao được? Đã hay rằng trách nhiệm của nhà chính trị là phải dự liệu trước mọi việc, nhưng nhà báo được trực tiếp với dự luận, cũng phải dọn đường mở lối sẵn thì nhà chính trị thì thối mới được ích lợi. Như thế thì công của nhà báo đối với tương lai lại chẳng to tát làm dư?

«Nước Nam ta sau này hay hay dở, các nhà báo cũng có phần vào đấy.»



Cả kẻ dè nông

NHÂN MỘT VỤ THẨM SÁT

Con người, khi đã chết, buông xuôi tay về với cát bụi, có được bình đẳng hay không?... Nếu đặt ra câu hỏi này, chắc mọi người sẽ trả lời rằng tất cả mọi người đã chết, đều bình đẳng. Tôi không tin như vậy. Hãy đọc những giòng chữ in trên báo. Có người chết thì được đăng bằng những hàng chữ lớn, đậm nét. Có những cái chết, chỉ được đăng vào một chỗ thật khiêm nhường.

Cái chết của 1 sinh viên, cái chết của 3 phi hành gia ở mãi tận bên Nga, đã được báo chí coi trọng rõ rệt. Còn 1 vụ thẩm sát, xảy ra ở Sư Đoàn 18 Bộ Binh, lại chỉ được báo chí đăng như để trám vào chỗ trống. Nhưng với tôi, những cái chết ấy mới thật là quan trọng, và đáng để chúng ta đặt thành 1 vấn đề với những người có trách nhiệm.

Câu chuyện, nếu tường thuật lại theo các báo thì rất giản dị. Một ông trung sĩ nhất, vì một chuyện buồn bực, đã uống câu Lạc Bô, uống rượu đến say mềm. Thấy vậy, ông Đại Úy Đại Đội Trưởng của ông Trung Sĩ Nhất này, bèn lên tiếng ngăn lại, cấm không cho ông Trung Sĩ này được uống nữa, nhưng ông này không nghe. Ông Đại Úy Đại Đội Trưởng bèn duy trì kỷ luật bằng gậy, dùng gậy đập ông Trung Sĩ Nhất ngay tại câu Lạc Bô. Quá tức lòng, ông Trung Sĩ Nhất về phòng, lấy bốn trái lựu đạn, tung ra vung vít, rồi tự tử. Kết quả, bên ta và bên mình thiệt hại mất một Đại Úy, một thiếu úy, một chuẩn úy, hai quân nhân không thấy ghi cấp bậc, vợ một binh sĩ và... ông trung sĩ nhất. Sự thiệt hại đó được coi là nhẹ...

Trong bản tin đăng trên báo, không thấy nói là ông Đại Úy Đại Đội Trưởng ấy bao nhiêu tuổi. Chỉ thấy ghi ông Trung Sĩ nhất, chính danh thủ phạm, 42 tuổi, hai chục năm quân vụ, nghĩa là cuộc đời binh nghiệp có vẻ hơi tối. Hai chục năm quân vụ, mang cấp bậc trung sĩ nhất, thì kể ra cũng đáng được coi như một kỷ lục hiếm có của... quân đội Giao Chi.

Ông Đại Úy, tôi chắc tốt nghiệp từ quân trường, và có lẽ còn trẻ lắm. Số tuổi của ông quan ba với ông hạ sĩ quan kia, chắc còn kém nhau xa lắm. Sự duy trì kỷ luật bằng gậy, đối với một hạ sĩ quan già nua, hơn bốn chục tuổi, thật ra là một điều đáng trách. Nhưng trách ai được bây giờ?... Chỉ có thể trách ở sự tổ chức của quân đội...

Một ông Thượng Sĩ già, đã thò dài một phát, dài hơn cả cái xa lộ, và nói với tôi.

— Ở quân đội hiện nay, không còn giai cấp hạ sĩ quan nữa. Chỉ còn có hai giai cấp là sĩ quan và lính. Cái chức hạ sĩ quan đặt ra, chỉ là để có mà nhìn cho vui. Tôi thấy tiếc cái thời xưa...

Thời xưa mà ông quân già tiếc đó, là thời còn Tây. Người hạ sĩ quan được kính nể một cách đặc biệt, nhất là những người hạ sĩ quan già. Trong một đại đội thì hai người nặng ký nhất là ông đại đội trưởng và ông Thượng Sĩ đại đội. Thường thì lính sợ ông Thượng Sĩ đại đội nhiều hơn, vì tất cả mọi mảnh khỏe để qua mặt, và kinh nghiệm bao nhiêu năm ở lính, chẳng ai có thể loe ông ta nổi. Công việc của đại đội được điều hành đúng mức, kỷ luật giữ được nghiêm

minh, phần lớn là nhờ ông thượng Sĩ đại đội.

Người hạ sĩ quan vào thời xưa, được hưởng những quyền riêng biệt. Có câu lạc bộ riêng, có trại gia binh riêng, có nhà tù riêng. Khi chào cờ cũng có một chỗ đứng riêng biệt và người sĩ quan đối với người hạ sĩ quan, cũng không khắt khe gì cho lắm. Chính một ông Trưởng Tây cũng đã từng tuyên bố: những người hạ sĩ quan tạo thành quân đội...

Từ ngày quân đội nước bạn đồng minh vì đại Hoa Kỳ sang bên sứ này, thì sự tổ chức quân đội của chúng ta, rập khuôn theo kiểu Hoa Kỳ. Chức vụ của hạ sĩ quan dần dần bớt quan trọng. Vẫn có một cái tên để gọi đấy, nhưng lúc nào cũng dính liền vào giai cấp binh sĩ. Hạ sĩ quan và binh sĩ, là những danh từ lúc nào cũng đi chung với nhau trong các văn thư hành chính và trong tất cả mọi quyền lợi được hưởng. Chẳng có gì khác biệt đối với binh sĩ. Cùng một nhà ăn, cùng một Câu Lạc Bô, cùng một nơi giải trí. Có nhiều nơi, lại còn cùng chung một nhà tù, dù rằng trên giấy phạt cũng để là khinh cấm, trọng cấm thay cho giam phòng và tù quân. Chỉ còn một tí tẹo sót lại, là trong tờ giấy phạt, không ghi rõ tên, chỉ ghi là Trung Sĩ X..., Thượng Sĩ Y. Nhưng dấu tên trong giấy phạt, rồi cũng giam cùng một nhà giam với binh sĩ, thì cái sự dấu tên ấy chẳng ích lợi gì, mà chỉ làm cho những kẻ thọ phạt thêm bực mình.

Tôi nghĩ rằng, từ bao nhiêu lâu nay, quân đội của chúng ta đã làm giảm đi uy tín của người hạ sĩ quan. Kỷ luật không duy trì được cũng là vì thế. Tôi đã thấy có nhiều ông sĩ quan, đã lỗi người hạ sĩ quan ra trước hàng quân mà xỉ vả thậm tệ, có khi còn bắt thi hành những hình phạt như bò, hít đất ngay trước mặt binh sĩ. Người hạ sĩ quan bị hạ uy tín như thế, thì làm sao còn có thể chỉ huy?... Dù sao thì ông ta cũng là 1 tiểu đội trưởng, dưới tay cũng có hơn một chục người lính. Những người lính ấy, còn coi ông Tiểu Đội Trưởng ra gì nữa, khi thấy ông ta cũng bị mắng chửi, cũng bị phạt như mình. Bắt đầu từ đó, sự bất tuân kỷ luật biến thành 1 thứ bệnh truyền nhiễm, khó mà chữa trị.

Trong vụ thẩm sát đã xảy ra mà tôi kể ở trên, thì ông Đại Úy và ông Trung Sĩ Nhất ấy, cũng đã chết rồi. Khen ai hay chê ai, cũng là một điều không nên. Nhưng theo tôi, chúng ta nên nhìn rõ vào sự việc, để tránh cho lần sau, những vụ xảy ra tương tự, để cho quân ta không thẩm sát quân mình.

Tại sao ông Đại úy lại ngăn cản, không cho ông Trung Sĩ Nhất uống rượu? Uống rượu, nếu mà không phá phách, thì điều đó vô hại. Cấm uống rượu, cũng vô lý như cấm vợ chồng người ta gần nhau. Nếu ông Trung Sĩ Nhất không uống rượu ở Câu Lạc Bô, mà mua rượu về nhà uống, thì ông Đại úy có quyền xông vào nhà mà ngăn cấm hay không... Con người ta, ai cũng có đôi lúc bực bội, chỉ còn có thể uống rượu để giải sầu. Giới hạ sĩ quan là giới uống rượu nhiều và khỏe nhất, vì họ có nhiều bực bội và phần uất. Nhất là với một hạ sĩ quan già, 42 tuổi, đã có hai chục năm quân vụ, thì chẳng nên cấm đoán làm chi.

Thiết tưởng, ông Đại úy muốn duy

trì kỷ luật, thì cách tốt nhất là khuyên ông Trung Sĩ Nhất nên về phòng nằm ngủ. Sau giấc ngủ dài, lúc tỉnh dậy, ông Đại úy sẽ cho lính mời ông Trung Sĩ Nhất ấy tới văn phòng, khuyên can vài ba câu. Chỉ nên khuyên ông ta nên uống ít đi, mà chẳng nên ra một cái lệnh nào. Hà tất phải duy trì kỷ luật bằng gậy? Đánh một người đáng tuổi anh mình, chú mình, là một điều hỗn, khó có thể tha thứ. Nhất là lại đánh ở Câu Lạc Bô, bao nhiêu người chứng kiến. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, và vụ thẩm sát cũng đã đi tới con đường kết luận. Tất cả mọi cái chết ấy đều vô ích và đáng thương, chỉ vì quân đội chúng ta đã coi thường uy tín của người hạ sĩ quan.

Hình như ở 1 quân trường nọ, cũng ra một qui tắc. Những người tốt nghiệp, nếu đủ điểm thì được cấp bậc chuẩn úy. Nếu không đủ điểm thì được cấp bậc thượng sĩ. Tôi không hiểu ai đã đặt ra cái qui tắc tức cười như vậy. Thượng sĩ và chuẩn úy, tuy rằng là sĩ quan và hạ sĩ quan, hai giai cấp riêng biệt ra thật đấy, nhưng nhiệm vụ khác xa nhau. Người ta có thể giao cho ông thượng sĩ 1 chức vụ nặng, mà không dám giao cho ông chuẩn úy. Đã một thời, những người lính ngoại quốc đã kinh ngạc, khi nhìn thấy 1 ông thượng sĩ của quân đội Giao Chi, còn thơm mùi sữa ở quân đội nước người, thượng sĩ là 1 ông già đặc sệt chất nhà binh.

Không hiểu sự tổ chức của quân trường ấy đã thay đổi hay chưa, chứ như vậy thì chẳng đn một chút nào...

Nhân vụ thẩm sát tại Sư Đoàn 18 Bộ Binh, tôi muốn đề nghị với Nhà Nước, phục hồi lại uy tín cho người Hạ sĩ quan. Khi qui chế quân nhân được thành lập, những người sáng tác ra qui chế đó, là những sĩ quan, nên họ chỉ nghĩ tới quyền lợi của sĩ quan. Còn hạ sĩ quan thì gần như bị lãng quên. Có những kẻ cũng ra trường một lượt, một người là sĩ quan, một người là hạ sĩ quan ông sĩ quan thăng tới ba, bốn cấp, mà ông hạ sĩ quan mới chỉ thăng được lên một cấp. Đó là điều bất công nhìn thấy trước mắt.

Duy trì kỷ luật bằng gậy, nhất là đối với một hạ sĩ quan, là một điều nên tránh. Tôi biết nhiều ông lớn rất thích đánh người, cho rằng phạt bằng cách đánh như vậy, vừa lợi cho mình là được đánh sưng tay, vừa lợi cho lính là không bị ghi vào quân bạ... Nhưng sau vụ thẩm sát vừa rồi, chắc các quan cũng đã mở lớn mắt ra, để rời cái cây gậy ở nhà, chỉ nên dùng trong việc dạy con và... đánh chó.

Nhưng điều cần thiết, vẫn là phục hồi lại địa vị cho người hạ sĩ quan. Có như vậy, thì kỷ luật quân đội mới có thể duy trì, và quân đội mới có thể trở nên hùng mạnh.

Chúng tôi sẽ trở lại vấn đề này, trong một dịp khác, với ý kiến của những kẻ đã sống lâu năm trong quân đội.





ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Mấy ngày gần đây, xảy ra vụ nộp đơn ứng cử vào Nhà Hát. Hai Toán Khẩn Gỏi Quả Mướp và Cổ Đám Ăn Xôi vội vã bỏ cuộc. Đố Vui đề đi xếp hàng nộp đơn lấy số tốt. Hai toán mới toanh được mời vô thay thế gồm toàn những khuôn mặt rất "thời trang", đó là :

- Cướp Cháo Thí
- Bôi Dơ

Vì đồng bào đã nhận mất mấy anh chị này, nên Ban tổ chức khỏi cần giới thiệu dài dòng :

Sao lại chen lấn, ứnh lộn nhau ?

HỎI : Đố biết làm đào kép Nhà Hát sẽ được ăn cái giải gì, mà kỳ này có lắm đứ chen lấn, ứnh lộn nhau đề được nộp đơn ứng cử vậy ?

CÁI BANG : Có giải chứ sao không? Kinh nghiệm cho thấy mấy anh Kép Nhà Hát sắp về vườn, 4 năm về trước kiết lờ đít, bi giờ anh nào anh nấy xe hơi nhà lầu phom phom. Thăng chó nào thấy thế lại chẳng ham ?

NÉM ĐÁ GIẤU TAY : Mẹ kiếp ! Cứ thử cúp bớt lương, và bỏ những cái trò cho đi du hí, ký ra thì cứ gọi là cho xẽ đến tận nhà rước, chúng nó cũng chẳng thêm nộp đơn.

CƯỚP CHÁO THÍ : Đừng tán nhảm. Người ta vì tình thân cao, muốn được cái vinh dự nơi gương bề trên "hy sinh 4 năm nữa" nên mới phải "át và chen lấn như vậy chứ. Không chen lấn, không ứnh lộn, rồi mình không được "hy sinh" có phải là đau không ?

BÔI DƠ : Cướp Cháo Thí nói đúng. Thời buổi này chỉ có những đồ chó má mới ra tranh cử để kiếm xin, kiếm cơm thừa canh cặn.

BAN GIÁM KHẢO : Cướp Cháo Thí rất vững lập trường : 4 điểm. Bôi Dơ có công "ăn có" 1 điểm !

Điều kiện để đắc cử

HỎI : Xin cho biết điều kiện quan trọng số 1

nào sẽ giúp cho các ứng cử viên dễ dàng đắc cử đào kép Nhà Hát ?

CÁI BANG : Quan trọng số 1 là ứng cử viên phải có da mặt thật dày không dày bằng da voi thì ít ra cũng bằng cái mo.

NÉM ĐÁ GIẤU TAY : Da mặt dày cũng cần, nhưng trước hết ứng cử viên phải có cái lưng và cái cổ rất mềm mướt khom, muốn gặt lúc nào cũng được, không có gì trở ngại.

CƯỚP CHÁO THÍ : Da mặt và lưng, cổ cũng chưa quan trọng bằng chân tay. Phải lanh chân, lẹ tay để xông xáo từ cửa tiền, đến cửa hậu, bắt áp phe, vô Đức Thánh Trần. Nếu không thì làm đào kép Nhà Hát thế đếch nào được ?

BÔI DƠ : Lắm hết. Cần nhất là phải luôn luôn có sẵn đồ dơ, để ném vào mặt những thằng sạch. Những thằng sạch ưa gây rắc rối cho chế độ lắm, biết cách trị được chúng là mình sẽ được đưa vô Nhà Hát mấy hồi !

BAN GIÁM KHẢO : Cả 4 toán đều đúng, vì đều nêu ra những điều kiện cần thiết, tuy nhiên Ném Đá Giấu Tay có hơi trội hơn. Toán này 2 điểm, mỗi toán kia 1 điểm mà thôi !

Ông Kít sang Saigon ?

HỎI : «Bồ óc» Kít xinh ghê mà đã đích thân đến Saigon, chắc là phải có chuyện gì ghê gớm lắm. Đố biết là chuyện gì ?

CÁI BANG : Chắc là nghe đồn ông Tổng Ngọc về đến Saigon bữa trước để lộ bộ mặt phờ phạc ra nên ông Kít phải sang gặp để nói rõ hơn về chuyện chi địa chứ gì !

NÉM ĐÁ GIẤU TAY : Chuyện chi địa đâu đã ghê gớm bằng đồn của Vi Xi, Chẳng các đàn anh Mèo biết trước Vi Xi sắp tung đồn đóc ra, nên sừ Kít phải qua bên này bàn chuyện đỡ đòn chung, kéo trống đánh xuôi kèn thổi ngược, kỳ lắm !

CƯỚP CHÁO THÍ : Chẳng có chuyện gì ghê gớm bằng các cuộc chạy đua sắp tới. Sừ Kít sang vừa để xấp xếp cuộc chạy đua, vừa để phân bua rằng người Mèo chúng tôi cam kết đứng ngoài các cuộc chạy đua của người Giao Chỉ.

BÔI DƠ : Quanh quẩn rồi cũng chỉ bàn tới chuyện Việt Hóa là cùng.

BAN GIÁM KHẢO : Sai hết. Ông Kít muốn được dự một bữa tiệc với đồng đứ các tai to mặt lớn Giao Chỉ.

Ngày lịch sử

Tuần qua, một buổi lễ quan trọng có tính cách lịch sử không riêng cho làng báo mà cho cả dân tộc đã được diễn ra : Lễ ra mắt của Hội Đồng Báo Chí VNCH.

Mặc dầu số quan khách tham dự rất đông, nhưng người ta vẫn không khỏi thắc mắc trước sự vắng mặt của hầu hết các nhân vật chớp bu: Ông số 1, Ông số 2 cũng chỉ cử đại diện thay thế luôn. Thậm chí đến hai ông chủ tịch Thượng và Hạ bộ cũng mất hút bóng chim tăm cá, mặc dầu trước giờ cả hai ông vẫn luôn luôn oang oác nâng bi báo chí ghê lắm. Nhất là trong những dịp bầu bi có dính dấp đến các ông.

Hóa nên bèn có sự sôn sao bàn tán. Người thì cho rằng hai ông chánh phó không đến dự vì ngại chạm trán nhau hoặc chạm trán ông tướng sún. Kể lại đố chừng hai ông vắng mặt chỉ vì HĐBCđám đám đơn kiện n.là nước về tội tịch thu báo tóm lùm, như vậy tức là phạm thượng, nên hai ông giận, không đến cho bỏ ghét.

Riêng bọn C.O lại nghĩ khác. Chắc chắn trong thâm tâm hai ông chánh phó cũng như hai ông chủ tịch Thượng Hạ bộ đều dự hiểu ngày Lễ trên là ngày lịch sử vô cùng quan trọng. Nhưng vì muốn giúp làng báo luôn luôn giữ được thái độ vô tư nên các ông phải vắng mặt một cách bất đắc dĩ

chứ không có lý do gì khác hơn. Vì lỡ các ông tới, các ông ca tụng làng báo quá, khiến từ đó về sau làng báo đua nhau ca tụng các ông thì còn gì là sự vô tư và ngay tình nữa.

Không khéo vì xi nó sẽ xuyên tạc là nền tự do báo chí của ta là một sự tự do giả vờ, tự do làm dáng thì bỏ mẹ. Lúc đó làm sao mà cãi chánh đây,

Không hiểu tướng Phong đã biết ?

Một vụ công khai sát nhân được mô tả là đã man tàn bạo vừa diễn ra tại quận Phụng Hiệp, tỉnh Cần Thơ, mà thủ phạm không ai khác hơn là mấy ông dúi cui địa phương. Nguyên cách đây hơn tháng, góa phụ Nguyễn thị Quý, 49 tuổi, ngụ tại xã Tân Phước Hưng quận Phụng Hiệp, bị 2 đảng viên dúi cui tới dẫn giải về trụ sở phân chi CSQG với tội danh là mần Cộng sản. Tại đây, sau 2 tiếng đồng hồ được thay chủ dượt lên dượt xuống bằng gậy sắt, nạn nhân đã đi chuyến tàu suốt về thăm ông bà nơi miền cụp lạc, bỏ lại 8 đứ nhi đồng cho các hội từ thiện. Dĩ nhiên đám hung thần phải chạy tội, nên một mặt chúng lấy khăn xiết cổ xác chết để đàn cảnh 1 vụ tự vẫn chăm phần chăm và một mặt chúng bỏ đến gia đình nạn nhân vừa hăm dọa vừa bố thí cho tí tiền cơm tang phí để kêu bằng... thể hiện lòng nhân đạo vô bờ bến của «bạn dân».



địa ngục môn

Nhưng máu chảy thì ruột phải mềm, người em trai nạn nhân có lẽ xót tình máu mủ quá nên nhất định không chịu nhận tiền bố thí cũng như cóc sợ những câu hăm dọa của đám hung thần, đâm đơn tố cáo lên quan biện lý sở tại. Quả nhiên sau khi giáo nghiên tử thi, giấy y chứng liền được ghi rõ "chết vì bị đánh bẻ lá lách và nhiều khúc ruột bị bằm."

Chưa biết rồi đây các hung phạm sẽ bị các ông tòa tuyên phạt ra sao, riêng bọn C.O thiết nghĩ một người hăng say và chịu chơi như tướng Phong đảng BTL dúi cui nên tìm ngay một biện pháp nào hữu hiệu nhất để có thể ngăn chặn được những trường hợp bị xử tử hình can ứng qua mặt ông tòa như vừa kể, cho bọn dân đen các kẻ được nhơn ơn tí tình.

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 23711 (3 giầy liền)

- KHÁCH SẠN : Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi : Máy lạnh hoàn toàn đời mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.
- CẦU LẠC BỘ : Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thể và quý vị Công Kỹ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VỮ ĐOÀN THANH XUÂN

- VỚI : Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20G đến 0G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau). Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thảo Viên) gồm 4 hệ thống Phiến Dịch. Phòng ăn Phương Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách) Phòng ăn Trisson (đủ chỗ cho 40 thực khách) Tất cả đều được trang bị tối tân. Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đô.

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

PHÚ DE GIAO CHI

Liêm sĩ là gì?

Có một ông Nghị Sĩ đã hỏi Thiên Khôi: Liêm sĩ là gì, và có thể ví liêm sĩ như cái gì? Ông Nghị Sĩ này gần bốn năm chưa hề lên tiếng tại diễn đàn Thượng viện một lần nào, chẳng hiểu ông quý lời hay quá khiêm tốn mà chẳng bao giờ nói về «những thằng nhà báo» được viết tới tên ông. Thiên Khôi bị hỏi mà không trả lời là «vô lễ» với một vị Nghị Sĩ của VNCH, nên bèn trả lời phần đuôi là: Liêm sĩ của những chính khách ở đây có thể ví như nước, nước đổ vào bình dài thì nước có hình dạng của bình dài, mà đổ vào keo tròn thì mang hình dạng của cái keo tròn, nói nôm na... ở bầu thì tròn, ở ống thì dài, lập trường của những chính khách liêm sĩ tròn hay dài này cũng biến hình theo cái đưng chứa nó. Nói vắn vè là lập trường phải thích ứng với hoàn cảnh, ở với người chống Cộng, người liêm sĩ tròn dài cũng nói mình chống Cộng, ở với kẻ chủ trương sống chung, họ nói phải sống chung mới kiến tạo được hòa bình. Liêm sĩ là «nước», nước mưa thì sạch, nước cống thì dơ, thúi, và nước tiểu thì khai. Vậy xin hỏi lại, liêm sĩ của ông thuộc thứ nước nào?

Tinh thần thực dân

Nếu qua những tài liệu mà các báo Mỹ đăng tải về vụ các Tướng trẻ VN hết Thượng Hội Đồng Quốc Gia năm 66, một vụ hết mà ông Thái Thủ Taylor bắt mần nên đã có những lời biếm hiện rõ ràng tinh thần Thái Thủ của người Mỹ đối với dân Việt Nam, thì mới đây, ông Nghị William Proxmire của Thượng Viện Mỹ lại biếm hiện được tinh thần thực dân của người Mỹ qua câu nói với ông Green; phụ tá ngoại trưởng Mỹ: «Theo các tài liệu thì trước đây ta (người Mỹ) đã giúp (ai đó) lật đổ chính phủ Saigon (ông Diệm) như vậy chúng ta nên làm thêm 1 lần nữa (với ông Thiệu)». Sở dĩ ông Nghị sĩ thực dân Mỹ nói lên câu này để trả lời 1 nhận định của ông Green: «7 điểm hòa bình của Nguyễn thị Bình có thể đưa đến một sự lật đổ chính phủ Saigon.»

Ồi, những người vẫn lạc quan cho rằng, chẳng bao giờ người bạn đồng minh vĩ đại của chúng ta chẳng bao giờ xâm phạm đến chủ quyền Quốc gia chúng ta nghĩ sao về những lời tuyên bố này. Và hồi những ông lãnh đạo nào đã dùng cảnh sát đã chiến đấu áp những thanh niên sinh viên xuống đường đòi quyền tự quyết dân tộc lúc này nghe được những lời tuyên bố nặng tình hữu nghị, nặng tình thần trợ giúp bất vụ lợi trên có thấy hồ thẹn với lương tâm chăng!

Nghĩ mà đau tim cho thân phận quê hương và dân tộc. Đất nước của chúng ta khổ mà khá được nếu không sớm thoát ra được khỏi những ràng buộc của người bạn Hoa Kỳ.

Quân công kêu kiu

Khỏi cần đầu gối chào mừng, toàn dân từ ông già bà cả đến chú con nít để để tòng ngồng cũng đều biết giới công bộc quân công bị giới thuộc vào thành phần mướp nhất nước. Bởi thế cho nên nhà nước đã có thông tư cho giới này được thả cửa đi kiếm tiền ngoài giờ làm việc, rồi lại còn đang nghiên cứu cho đi làm ngày nửa buổi, còn nửa buổi cho đi hoang kiếm tiền đi chợ, miễn rằng đừng đi làm ma cô, ăn cướp giết, đi điếm là được. Đã có những ngài chủ sự, ông quan ba, quan tư tối tối xách xe chạy đi rước mỗi làm xe «ôm» và cha xế taxi đòi phiên để kiếm thêm tí tiền cơm chợ búa qua ngày.

Nhưng, xin ông nhà nước đã thương thì thương cho chút, một số anh em quân công chạy Taxi thường hay bị các ông bạn dân đòi hỏi giấy tờ quá trời, lơ mơ lại được đem xế về phú de năm áp. Giới quân công là những người biết tôn ti trật tự nhất nước nên không muốn bị nhà nước mắng mỏ. Họ thỉnh cầu nhà nước đặc biệt mở một kỳ thi dành cho giới này để được lãnh số tài xế Taxi để để bề xoay cơm gạo thêm trong thời buổi kiếm trước, song hành này. Cạn Ông xin vì anh em thỉnh cầu thêm nhà nước xét lại cho, anh em nhờ. Nếu được thì thật là vạn phúc cho anh em tài xế quân công.

Sự nói sự...

Tuần trước C.O đã dựa theo lời vợ chồng y sĩ H để phang người anh em NG.Đ.K của đại truyền hình. Nay chính NG.Đ.K đã tới tòa soạn C.O xin được trình bày nội vụ và cha rằng ông y sĩ H đã có những hành động không đẹp bằng cách

đập xe của K kèm theo những lời lẽ thiếu vệ sinh... sau khi đụng chạm sơ sài mà phàn hồi về ông H đã chạy xe ngược chiều.

Các thầy chả nên hẹp hòi làm chi!

Trong cái màn chạy đua nước rút vào Nhà Hát hiện đang có nhiều anh nhiều chị diễn đủ thứ trò khôi, khiến cho các khán giả cứ tri bị chứng kiến chỉ còn có nước lắc đầu, không biết nên cười hay nên khóc?

Một trong những trò khôi ấy là có nhiều anh hồi xưa hồi xưa vốn là Cờ Lờ, Mụ Vật, nếu không thì gần đây cũng ghét mấy ông sư như muốn đào đất đổ đi, ấy thế mà lúc này nhảy ra dự đua lại vô đúng các dấu hiệu của nhà chùa, như Hoa S., Chuông Đồng, Lá Bồ Đề v.v.

Trò đó được dân gian truyền tụng là tráo bài ba lá hoặc đánh lộn con đen, và mục đích của mấy anh cờ gian bạc lận này không gì hơn là đội lốt Nhà Chùa để mai đây có chỗ đứng mà đá đít các Thầy thêm vài phát hầu lấy diêm với Bè Trén.

Các «con gà» của Nhà Chùa thấy địch thủ giờ trò ma giáo đó, lấy làm một sự khiếp hãi, vội la lên oai oái, và một vài Thầy không nên được phần nợ cũng phải cắt tiếng phần đối om sòm.

Nhưng nếu xét kỹ ra, có lẽ các thầy cũng chả tội và gì phải nhọc lòng bận tâm với cái trò nôm đó!

Sách đã có câu «Hải dục vô nhai, hồi đầu kiến ngạn» một khi họ đã quay đầu lại, thì ta phải cho họ thấy bờ tí chứ, chả lẽ lại cắt bờ đi?

Và lại cửa thiền luôn luôn rộng mở, ai muốn ra vô lúc nào cũng được, huống hồ họ mượn đờ có vài cái dấu hiệu của nhà chùa, các thầy nở lòng nào không cho mượn?

Cho họ mượn có khi còn hay là khác, vì điều đó chứng tỏ phước của nhà chùa cũng nặng kí lắm chứ bộ, chứ nếu không có cả ram nào thì làm gì có đưa nào đánh lộn con đen? Và nếu như tất cả các của rợ đều mang dấu hiệu Hoa Sen, Lá Bồ Đề có lẽ cũng lại là điều hay cho Phật Giáo, có gì đâu phải giận?

Còn như sau này, giả tí bọn cờ bạc bịp có thặng cử và giờ mặt «tát» các thầy, các thầy sẽ lại có cơ hội chia luôn má bên kia ra theo đúng sách của chúa, lại càng hay nữa, có sao đâu?

Con bài tẩy đã lật

Từ lâu nhiều người chỉ muốn biết những người sẽ đứng phò cho các ông Thiệu, Kỳ, Minh là ai. Trước đây khi được hỏi ai sẽ đứng phò cho ông Minh, ông Minh đã đáp: «Tôi có một bài tẩy mà các anh cứ đòi xem trước». Còn ông Thiệu thì nói về người đứng Phò của ông Kỳ là: «Tôi đã biết người đó là ai, nhưng tôi nói ra lúc này tôi sợ người đó lại không dám nữa». Đường như câu nói đó của chánh vương Thiệu mới đưa ra chừng nửa tháng, thì phó vương Kỳ đã lật ngay con bài tẩy của mình cho cả làng xem, đó là con bài Trương Vĩnh Lễ, cựu chủ tịch Quốc Hội thời đệ nhất Cộng Hòa, trưởng liên danh Cái Nhà về hạng tư trong kỳ bầu bán phần Thượng Viện.

Ông Kỳ là một «anh hùng trong cuộc cách mạng lật đổ nhà Ngô» nay lại đứng chung liên danh với đệ nhất cận thân nhà Ngô, thì quả ông Kỳ đúng là «thức thời» như ông đã nói. Nhưng con bài tẩy của ông Phó thật tiếc nó chưa phải là con bài, chứ đừng nói là giá hay ách nữa. Một con bài tẩy như rứa, thì ông có tapl và lật ngược lên thì cả làng cũng chỉ cười và quăng tiền theo không thắc mắc.

Đánh phé mà lật tẩy sớm quá, thì một là đánh quá yếu, hai là đánh bịp, biết đâu chẳng có mà «tráo tẩy».

Còn hai con bài tẩy của ông Minh và Thiệu vẫn chưa một ai biết, hiện cả hai ông Thiệu, Minh còn đang trong thời kỳ «kén vợ».

Nghị mẫu phang Dân Biểu Lương

Trước diễn đàn lưỡng viện Quốc Hội, Nghị Sĩ Mẫu đã phang Dân Biểu Chủ Tịch Nguyễn bá Lương một đòn chí mạng. Nghị Sĩ Mẫu cho biết cái gọi là văn thư ấn định thể thức giới thiệu ứng cử viên Tổng thống phải làm theo đúng như khuôn mẫu là một điều bất hợp pháp. Ông Mẫu nói: «Điều 10 khoản 7 tự nó đã là một điều vi hiến, văn thư nói trên của ông chủ tịch Hạ Viện còn thêm thêm tí tích vi pháp nữa, vì nó đã đi xa hơn sự đòi hỏi của điều 10 khoản 7. Ông Chủ tịch Hạ

ĐA DANH cầm tròn

viện chẳng có cái quyền gì xét hình thức hay nội dung của sự giới thiệu.

Bị kẻ tú đứng trước bao nhiêu người, cụ Lương chỉ có ngồi tím mặt. Nhưng nếu có sắc tím là còn may, chỉ sợ cụ chẳng còn sắc gì trong máu để hiện lên mặt, ngoài sắc li. Cụ theo đúng lời «chúa dạy» làm chính trị phải li.

Trốn hết

Cũng trong phiên họp lưỡng viện này, các dân biểu thân hành pháp đều trốn hết. Họ trốn để mong phiên họp không đủ túc số bác bỏ hai điều tu chính của «chân chúa» họ, tu chính xin giữ lại ủy ban an ninh tình, và ủy ban này có quyền bắt người giam hai năm, hết hạn lại giam thêm hai năm nữa, hai năm nữa hoài hoài cho tới khi kẻ bị bắt chết già trong tù thì thôi. Những dân biểu trốn họp như vậy, mặc nhiên đã đồng ý là giải duy trì ủy ban an ninh tình, một ủy ban không có lý do tồn tại trong một chế độ dân chủ pháp trị. Trong những kẻ trốn họp đó có cả các ông chống nhà nước như Dương Văn Ba, Lý quý Chung, các ông thân nhà nước như Trần quý Phong, Dương Văn Long, Phạm duy Tuệ, Bà Thoa, và toàn khối Đoàn Kết Hạ Viện.

Xin phép được đối lập cụ

Năm 1967, các ông ra tranh cử các chức Dân Biểu, Nghị Sĩ đều to tiếng khoe khoang thành tích cách mạng, trong đó có cả thành tích cách mạng chống chế độ gia đình trị nhà Ngô. Nhưng năm 1971, chắc chả còn một ông nào, kể cả những ông ra tái tranh cử đi nữa, cũng không dám đem cái thành tích cách mạng chống nhà Ngô ra làm mồi câu phiếu.

Trái lại các ông đó còn nỗ mồm vưng tụng công đức nhà Ngô nữa là đằng khác. Giống cổ đuôi chó bao giờ chẳng vậy, gió chiều nào rạp ngã theo chiều đó.

Hiện nay có rất đông những cận thân cũ của nhà Ngô ra tranh cử, dường như với những đám cận thân này, sau cơn mưa trời lại sáng, họ đang có mặt tại nhiều cơ chế, hành, lập và tư pháp.

Tiêu đề tranh cử ăn khách hiện nay là hòa bình, hòa bình với bất cứ giá nào, hòa bình tức khác, hòa bình trong thể sống chung. Rồi có những tay dân biểu nổi danh là gia nô của hành pháp, cũng sẽ vì nhu cầu kiếm phiếu, xin phép nhà nước trước cho họ được phép chủi nhà nước, xin phép được đối lập cụ trong thời gian vận động tranh cử. Chờ xem những ông như Lê tài Hòa, Không trung Lưu, Trần quý Phong, Dương vy Long, và cả nhóm đoàn kết sẽ đối lập (!) hung hãn với nhà nước ta đến bực nào? Và riêng ở Saigon, dân đơn vị II hãy lắng nghe lời chủi chính sách kinh tế nhà nước của ông Dân Biểu đối lập cụ Diệp văn Hưng, Tăng Cửu, Huỳnh ngọc Anh và Trương vy Trí. Dân đơn vị III hãy lắng nghe lời chủi nhà nước của nữ dân biểu Trần kim Thoa, Võ văn Phát. Và dân đơn vị I hãy nghe các ông Lâm minh Lê chống chính phủ.

Không có nước mời cụ Lương

Cụ Nguyễn bá Lương vừa về đơn vị cũ là tỉnh Phước Long để nộp đơn tái tranh cử. Nhưng chuyện về quê của cụ đã không được thể áo gấm về sinh sang, đường hoa ngàn lối mở. Dân chúng Phước Long đã đón cụ bằng những lời chào văn bốp chát. Cụ Lương lại chạy tới xin một vị linh mục lo dùm cho chút phiếu, với lời «dạ» Tổng Thống đã khuyến khích cụ ra, và đã cho cụ tới 7 triệu để vận động Vị linh mục đã đáp lễ là: Nếu cụ được T.T ủng hộ, cụ không cần dân bỏ phiếu cũng đắc cử, vậy việc chi mà phải chạy đến tôi. Cụ Lương đã đau tím mặt bỏ về Saigon, sau khi cho đàn em phải làm sao lo liệu cho cụ tái đắc cử, và trước nhất làm sao phải lo triệt được tên Nguyễn đắc Dân, một dân biểu chuyên môn chơi gác cụ nhiều cú đau.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN.

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820đ